

ஸ்ரீமதே ராமா நுஜாய நம :

ஸ்ரீவைஷ்ணவமத விஜயம்

ஆசிரியர் :—

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A.B.L.,
(ஸுதர்சனர்)

'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

ஸுதர்சனர் மணிவிழா வெளியீடாக
பாரதிய பூர்வசிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ சபையின்
11-வது மகாநாட்டில் வெளியிடப்பெற்றது.

18-11-1984

ஸ்ரீ. ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப
தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்படுகிறது.
டிர்ஸ்டிகள்:—

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M A.B.L., அட்வகேட்.

S. ராம அய்யங்கார், B.Sc.B.L., அட்வகேட்.

விலை ரூ. 1.50]

[தபால் 0.30.

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மத விஜயம்

[ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் M.A.B.L., அட்வகேட்,
(ஸுதர்சனார்)

ஆசிரியர், "ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்"

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சிராப்பள்ளி-620 017.]

ஸுத₃ர்ஸந ப்₃ருதா கஸ்சித₃ஜஹத்கீர்த்தி மத்ஸர: ।

மஹாஸாந்தபத₃ாகர்ஷீ ஜல(ட₃)ஜந்துர் நிக்₃ருஹ்யதே ॥

இதி ஸ்ரீநிக்₃மாந்தார்ய ஸ்ரீஸூக்திர்யா விராஜதே ।

ஸ்ரீஸுப₄ாஷிதநீவ்யாக்₂ய க்₃ரந்தே₂ தாம்

ஸார்த்த₂யாம்யஹம் ॥

["(1) சேறு நிறைந்த ஏரியை நீங்காமலிருப்பதாய், பரமஸாத்விகனான கஜேந்த்ரராமுவானின் திருவடியைப் பிடித்திழுக்கும் நீர்வாழ்பிராணியானதோர் முதலை சக்கரமேந்தும் எம்பெருமானால் அழித்தொழிக்கப் பட்டது. (2) என்றும் நீங்காத புகழிலே மாத்ஸர்யம் கொண்டதாய், பரமஸாத்விகர்களான பரமாசார்யர்களின் திருவடிகளைப் பிடித்திழுப்பதாய், அறிவிலியான ஓர் இரண்டுகால் பிராணி ஸுதர்சன பத்ராதி₄பராலே நிரஸிக்கப்படுகிறது" என்று ஸ்ரீவேத₃ாந்ததே₃ஸிகரால் 'ஸ்ரீஸுப₄ாஷிதநீவீ' என்னும் க்₃ரந்த₂த்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டு விளங்கும் ஸ்ரீஸூக்தியை யான் பொருளுடையதாக்குகிறேன்.]

1. நமது ஸுதர்சனம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தை நிலைநிறுத்து வதற்காகவும், அதை இழித்துரைக்கும் புல்லறிவாளர்களின் கூற்றுக்களை மறுத்தொழிப்பதற்காகவும் 37-வருடங்களுக்கு முன் ஸர்வஜித் மார்கழித் திருவோணத்திலே எந்தையாரால் தொடங்கப்பெற்றது. அதில் தொடக்கம் முதலாக 'ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரம்பொருள்' என்பதை ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளைக்கொண்டு நிலைநாட்டும் 'ஸ்ரீவிஷ்ணு சித்த விஜயம்' என்னும் க்₃ரந்த₂ம் வெளியிடப்பட்டுவருகிறது. இது வரையில் வேத₃வேத₃ாந்தங்களைக்கொண்டு விஷ்ணுபரத்வத்தை நிலைநாட்டும் 1200 பக்கங்களுக்கு மேற்பட்ட இரண்டுப₄ாக₃ங்களும், ஸ்ம்ருதிகளைக்கொண்டு அதை நிலைநாட்டும் 800 பக்கங்களுக்கு மேற்பட்ட மூன்றாவது ப₄ாக₃மும் ஆயிரக்கணக்கான பிரதிகள் வெளியிடப்பட்டு ஹிந்து, தினமணி போன்ற நாளேடுகளில் நடுநிலை யாளர்களான சான்றோர்களால் பாராட்டப்பெற்று ஆத்திக உலக மெங்கும் பரவியுள்ளன. 2000 பக்கங்களுக்கு மேற்பட்ட இந்த

மூன்று பாகங்களையும் மிகக்குறைந்த விலையில் (ரூபாய் 33-50) இன்றும் நம்மிடமிருந்து பெற்றுப் படித்துப் பெரும்பயன் எய்தியதாக நமக்குக் கடிதம் எழுதியிருப்பவர்கள் நூற்றுக்கணக்கானோர். இதில் 2-ம் பாகத்தை நாம் வெளியிட்டுவரும்போது பெரிய காமகோடிபீடாதிபதி விஷ்ணுவுக்குத் தமோகுணம் உண்டு என்று பொதுஜனப் பத்திரிகைகள் அனைத்திலும் பிரசாரம் செய்தார். இது நடந்தது 27 வருடங்களுக்கு முன்பு. உடனடியாக நாம் இதற்கு மறுப்பு எழுதப் போகிறோம் என்று ஸுதர்சனத்தில் வெளியிட்டோம். அதைக் கண்ணுற்ற காமகோடிப் பெரிய பீடாதிபதி தமது காரியதரிசி ஒருவர் மூலம் தமது கருத்துக்களை நமக்கு எழுதினார். நாம் பீடாதிபதியின் கொள்கையை மறுத்து 'ஸாத்விகவிஜயம்' என்னும் நூலை ஸுதர்சனம் இதழ் 121 விஷ்ணுசித்தவிஜயத்தில் எழுதினோம். அதைப்பெற்ற பீடாதிபதி 4-1-58 இல்செய்த உபந்யாஸத்தில் அதற்கு மறைமுகமாகப் பதிலளித்தது 12-1-58 'தினமணி'ப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. அதற்கு உடனடியாக நாம் 'ஸாத்விகவிஜய ஸந்தேஹபரிஹாரம்' என்னும் கட்டுரையை ஸுதர்சனத்தில் விஷ்ணுசித்தவிஜயத்திலேயே வெளியிட்டோம். ஸாத்விகவிஜயமும், ஸந்தேஹபரிஹாரமும், பீடாதிபதிக்கும் நமக்கும் நடந்த கடிதப்போக்குவரத்துக்களும், பல மகநீயர்களின் அபிப்பிராயங்களும் தனிப்புத்தகமாகப் பல பதிப்புக்கள் வெளியிடப் பட்டுப் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆஸ்திகர்களுக்கு இலவசமாகவும் மிகக் குறைந்த விலையிலும் இன்றுவரை அளிக்கப்பட்டுவருகிறது. இதற்குப் பதில் எழுதுவதாகக் கூறி நம்மிடமிருந்து நூலைப்பெற்ற காமகோடிசிஷ்யர்கள் பலர் பதிலுரைக்க இயலாமல் நிற்கின்றனர்.

2. இதனால் கடும் கோபமுற்ற பீடாதிபதி வைஷ்ணவத்தை அழிப்பதற்காகப் பல செயல்களையும் பிரசாரங்களையும் செய்துவருகிறார். பொதுஜனப் பத்திரிகைகளும், அரசியல்வாதிகளும், அரசியல் நிறுவனங்களும், பல சைவமதத் தலைவர்களும் அவர்களுத் துணையாய் நிற்கின்றனர். அவருடைய பொய்ப்பிரசாரங்களைத் தகர்க்கவே நாம் சில வருடங்களாக ஸுதர்சனப் பதில் எழுதிவருகிறோம்.

3. வைஷ்ணவத்தை அழிப்பதற்காகப் பீடாதிபதி திருப்பாவை திருவெம்பாவை மகாநாடுகளைத் தொடங்கி, சிவ விஷ்ணு ஆலயங்களின் பணத்தைக்கொண்டு அவ்வாலயங்களில் அம் மகாநாடுகளை நடத்தச் செய்தார். இம் மகாநாடுகளை நாம் நம் பத்திரிகையில் மிகத் தீவிரமாக எதிர்த்து, திருச்சந்தவிருத்த நான்முகன் திருவந்தாதி மகாநாடுகளை ஆங்காங்கு நடத்தினோம். பா(வை)வ மகாநாடுகளால் சைவமும் அழிந்துவிடுமோ என்று பயந்த சில உண்மைச் சைவர்கள்

நமக்கு உறுதுணையாய் நின்றனர். பல வருஷங்கள் நாம் போராடிய பின் பாவ மகாநாடுகள் அழிந்தொழிந்தன. இப்போராட்டத்தின் போது 'சமய சாதனம்' என்னும் சைவமதப் பத்திரிகையைத் தொடங்கிய ஆ. ஈசுரமூர்த்திப் பிள்ளை என்பவர் தம் பத்திரிகையை நமக்கு அனுப்பி நம் ஸுதர்சனத்தை மாற்றுப் பிரதியாகப் பெற்று வந்தார். சமயசாதனத்தின் 1—10—65 தேதியிட்ட (மலர்-3 இதழ்-3) இதழில் "உபநிஷத்துக்கள்" என்னும் தலைப்பில் எழுதிய தலையங்கத்தில் நமது ஸாத்விக விஜயத்தின் ஒரு பகுதியை எடுத்துக் கண்டிக்க முற்பட்டார். அதை மறுத்து 215-வது எண்ணுள்ள ஸுதர்சனத்தில் "உபநிஷத்துக்கள் நூற்றெட்டா" என்னும் தலைப்பில் 16 பக்கமுள்ள கட்டுரையை வெளியிட்டோம் நாம். நம்முடைய பதிலைப்பெற்று ஒரு வருடமும் ஒரு மாதமும் கழிந்தபின் பராபவ கார்த்திகையில் வெளிவந்த சமய சாதனம் மலர் 3 இதழ் 9-இல் "உபநிஷத்துக்கள் 108 அல்லவா?" என்னும் தலைப்பில் கட்டுரையை வெளியிட்டு நமது முகவரியை அளிக்காமல் நமது கட்டுரையிலுள்ள சில வாக்கியங்களுக்குப் பதில் எழுத முற்பட்டார் ஈசுரமூர்த்திப் பிள்ளை. அவரது பதிலில் ஒவ்வொரு வாக்கியத்தையும் எடுத்து உடனடியாக பதிலுரைத்து, "சமய சாதனத்தைக் குறித்துச் சில கேள்விகள்" என்னும் தலைப்பில் 16 கேள்விகளையும் வெளியிட்டு, முப்பத்திரண்டு பக்கங்கள் கொண்ட அக் கட்டுரையையும் அவருக்கு அனுப்பி, 16 கேள்விகளையும் பகுதி பகுதியாகவாவது சமய சாதனத்தில் அச்சிட்டு பதிலுரைக்கும்படியும், இல்லாவிடில் சமயசாதனம் உபநிஷத் விஷய விசாரத்தில் தோல்வியுற்றதாக நடுநிலையாளர், களால் முடிவுகட்டப்படும் என்றும் முடிவுரையில் எழுதி, ஈசுரமூர்த்திப் பிள்ளைக்கு நாம் அனுப்பினோம். எவ்வளவுமுயன்றும் நம் கட்டுரைக்கு பதில் எழுத இயலாமையால் ஈசுரமூர்த்திப் பிள்ளை தமது பத்திரிகையையே நிறுத்திவிட்டுச் சில வருஷங்களில் காலகதியும் அடையுந்தார். சமயசாதனத்தைக் குறித்து நாம் எழுதிய இரண்டு கட்டுரைகளும் நமது விஷ்ணுசித்தவிஜயம் அநுபந்தங்களாக இணைக்கப்பட்டு உலகெங்கும் பரவியுள்ளன. இன்றளவும் அவற்றுக்கு எந்தச் சந்திரும் பதிலிறுக்க இயலவில்லை.

பாருவெ
முல்லை

4. இவையனைத்தையும், நமது ஸுதர்சனப் பதில்களையும் கண்டு வயிறெறிந்த ஒரு சைவ வெறியர் வசவுமாரி பொழிஷ்ணுப் மூலம் நம்மைப் பயமுறுத்தி நம் சமயப் பணியைத் தடுக்கவும் என்று மனப்பால் குடித்துச் சில சிறு சுவடிகளை வெளியிட்டிருக்கிறார். நமது ஸுதர்சனப்பதில் எட்டாவது சதகம் 12-வது கேள்வியில்

வடமொழி அறிவற்ற அவருக்கு நமது வீஷ்ணுசித்தவிஜயம் முதலான கிரந்தங்களுக்குப் பதில் எழுதத் தகுதியேயில்லை என்றும், வல்லமை யிருந்தால் நமது 'சங்ககாலத்தமிழர் சமயம்' என்னும் நூலுக்கு மறுப் பெழுத முற்படலாமென்றும், இது செய்ய இயலாமல் வசவுமாரியிலேயே இழிவாரானால் இவரது நூல் குப்பைக்கூடையில் போடப்படும் என்றும் எழுதியிருந்தோம். 15-வது கேள்வியின்பதிலில் அவருக்குப் பல அறிவுரைகளையும் கூறியிருந்தோம். அவையெல்லாம் செவிடன் காதில் சங்குதியதாக ஆயிற்று. அடுத்து அச்சைவ வெறியர் காம கோடியின் கைக்கூலியும் வைணவக்கருங்காலியுமான அக்னிஹோத்ரம் ராமாநுஜதாதாசாரியரைத் துணை கூட்டிக்கொண்டு திருமாலையும், திருமகளையும், ஆழ்வார்களையும், ஆசார்யர்களையும், கேட்பார் செவி கூடு கீழ்மை வசவுகளாலே பழிக்கும் சுவடியொன்றை வெளியிட்டிருந் தார். 27-வது கேள்வியின்பதிலில் இவருடைய நூலின் தரத்தைத் தெளிவாகக் காட்டி, "இயலுமானால் தமது நூலைப் பொதுஜனப் பத்திரிகைகளின் விமர்சனத்துக்கு அனுப்பி, சான்றோர்களான விமர்ச கர்களின் நன்மதிப்பைப்பெற்று நடுநிலையாளர்களை உகப்பிக்கட்டும்" என்று அறைகூவி அழைத்திருந்தோம். அதுசெய்யச் சரக்கில்லாத இவர் மறுபடியும் ஒரு திட்டச் சுவடியை வெளியிட்டு, அதற்குச் 'சங்ககாலத் தமிழர் சமயம்' என்னும் நமது நூலின் பெயரையே இட்டு, நாம் சங்கநூல்களிலிருந்து காட்டியுள்ள திருமாலின் முதன் மையை முழங்கும் நூற்றுக்கணக்கான வரிகளை எடுக்காமல் 'அவை வெறும் புகழுரையே' என்று ஒதுக்கப் பார்க்கிறார். திருமாலுக்குத் தாழ்வைக்கூறும் பிற்காலக் கற்பனைகள் சங்கநூல்களில் காணப் படாததினிருந்து அவை பொய்யுரைகளென்று புலப்படுகின்றன என்று நாம் நிலைநாட்டியிருந்ததைத் தொடவேயில்லை. எட்டாவது பரி பாடலில் திருமாலையும் சிவனையும் பிரமனையும் மற்றும் பலரையும் எடுத்து "அவர்கள் அனைவரும் முருகனைக்காணப் பரங்குன்றதுக்கு வருகிறார்கள்" என்று பாடியிருப்பதைக் காட்டி, அதிலிருந்து திருமால் விட முருகன் பெரியவன் என்று விளங்குகிறது என்று ஆகாச தாண்டவம் ஆடுகிறார். "பற்றுகின்ற நினைகாரணமாக" என்னும் தொடரிலிருந்து முருகனைக் காண்பதற்கு இவர்கள் வருகிறார்கள் என்று தேறுமேதவிர முருகன் இவர்களைவிடப் பெரியவன் என்று எப்படித் தேறுமோ அறியோம்! குழந்தையைக் காண்பதற்காகத் தகப் பனும் பாட்டனும் முப்பாட்டனும் வருகின்றார்கள் என்றால் அந்தக் குழந்தை அவர்களைவிடப் பெரியவன் என்று தேறும்போலும்! நிற்க; "காஅய் கடவுள்சேய்ய்!" [பரிபாடல் 5 வரி 14] என்று முருகனை அழிக்கும் கடவுளான உருத்திரனின் பிள்ளையாகப் பாடியிருக்கும்

போது அந்த உருத்திரனைவிட முருகன் உயர்ந்தவன் என்று இவர்கற்பனை செய்வது விலவறச் சிரிக்கத்தக்கது.

5. “ திருமுருகாற்றுப்படையிலும் ‘ திருமாலும், உருத்திரனும், இந்திரனும் முருகனை வேண்டுவான் கருதித் திருவாவினன்குடிக்குச் செல்லும் நிகழ்ச்சி அணிசெய்யப்பட்டுள்ளது ” என்று எழுதுகிறார் இவர். “ நான்முக ஒருவற்குட்டிக் காணவர ” என்று அந்நூலிலும் “ திருமால் சிவன் முதலானவர்கள் முருகனைக் காணவந்தார்கள் ” என்று இருக்கின்றதேயொழிய “ முருகனை வேண்டவந்தார்கள் ” என்றோ, “ வழிபடவந்தார்கள் ” என்றோ இல்லை. மேலும், “ பிரம விண்டு உருத்திரர் முருகருக்குக் கீழ்ப்பட்டோரே என்பது விளங்கும் ” என்று பிதற்றுகிறார் இவர். “ உருத்திரன் சிவனிலும் வேறு, சிவன் மும்மூர்த்திகளிலும் மேற்பட்டவன் ” என்னும் சைவமதக்கற்பனையை இப்பாடல்களில் ஏறிடப்பார்க்கிறார் இவர். திருமுருகாற்றுப்படையில் “ உமையமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண் மூவெயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும் ” [பார்வதி விரும்பி ஒரு பாகத்தில் விளங்கப்பெற்றவளாய், மூடித்திறத்தலில்லாத மூன்று கண்களையுடையவளாய், திரிபுரங்களை எரித்தழித்த வலிமை மிகுந்த வனான சிவபிரானும்] என்று நக்கீரர் பாடியிருப்பதிலிருந்து முருகனைக் காணவந்தவன் உமையின் கணவனும் முக்கண்ணனும் திரிபுரமெரித்தவனுமான சிவனே எனத் தெளிவாக விளங்குவதால் சைவமதத்தின் துரீய சிவக்கற்பனை நக்கீரரால் தகர்க்கப்பட்டதாயிற்று. இங்குமட்டுமல்ல; சங்கநூல்களில் எங்குமே மும்மூர்த்திகளுக்குள்ளடங்கிய உருத்திரனைக் காட்டிலும் மேலான சிவன் எடுக்கப்படவேயில்லை. ஆகையால் எட்டாம் பரிபாடலிலும் திருமுருகாற்றுப்படையிலும் மும்மூர்த்திகளிலும் மேற்பட்டவன் முருகன் என்று கொண்டால், பார்வதி நாயகனான சிவனைக்காட்டிலும் அவனது பிள்ளையான முருகன் மேற்பட்டவன் என்று கொள்வதாகவே முடியும். ஆக இவரது கூற்று நடுநிலையாளர்களால் நகைக்கத் தக்கது என்று தேறிற்று.

6. திருமலைப்பற்றிப் பாடிய கடுவன் இளவெயினனார் கீரந்தையார் முதலானவர்களின் மீதும். இவர் தமது வசவுமாரியைப் பொழிகின்றார். எட்டாவது பரிபாடலைப் பாடிய நல்லந்துவனார் ஒருவரே நல்லவர் என்று புகழ்கின்றார். ஆதாரமற்ற இந்த இகழ்வுரைகளும் புகழ்வுரையும் பயனற்றவை என்று நாம் இதுகாறும் காட்டியவற்றால் தேறிற்று. 13-ம் பரிபாடலில் திருமலைப் பரம்பொருளாகப் பாடிய நல்லெழுநியாரையும் 15-ம் பரிபாடலில் திருமலைப் பரம்பொருளாகப்பாடிய இளம்பெருவழுதியாரையும், முதற்பரிபாடலிலும், பரிபாடல் திரட்டு முதற்பாடலிலும்

திருமலைப் பரம்பொருளாகப் பாடிய சங்ககாலச் சான்றோர்களையும் ஏனோ வையாது விட்டிட்டார்? இவரது கூற்றுக்களிலிருந்து தமக்குப் பிடிக்காத விஷயத்தைச் சொன்னவர்கள் சங்ககாலத்தவர் எவராயிருந்தாலும் அவர்கள் பழிக்கத்தக்கவர்களே என்பதுவே இவர் கருத்து என விளங்குகிறது. உண்மையில்—சிவனுக்கு முதன்மையை ஏற்று வதற்காகப் பிற்காலச் சைவர்கள் கற்பித்த அடிமுடிதேடியகதை, கண்ணைப்பிடுங்கி அர்ச்சனைசெய்த கதை, திருமாவின் திருவவதாரங்களை யெல்லாம் சிவன் பங்கப்படுத்திய கதைகள், முருகன் பிரமனைச் சிறையில் அடைத்த கதை, தகப்பன் சாமியான கதை, முருகனின் மயில் வைகுந்தத்தையே அழித்தகதை முதலான நூற்றுக்கணக்கான கதைகளில் ஒன்றைக்கூடத் தமது நூல்களில் எடுக்காத நல்லந்துவனார் முதலான எல்லாச் சங்ககாலத் தமிழர்களையும் இவர் பழித்தே தீர வேண்டும். என்னே இவரது வருந்தத்தக்க நிலை!

7. இவர் பெரும் பெய்யார் என்று உலகெல்லாம் அறியும்படியாக—தமது நூலின் 70-வது பக்கத்தில் ஓர் அபத்தமான வாக்கியத்தை எழுதி, அடிமுடிதேடிய கதையைக் கூறும் இவ்வாக்கியம் ருக்குவேத சம்மிகையில் வருவதாக எழுதியிருக்கிறார் இவர். ருக்வேத, ஸம்ஹிதை ஸாயணபுராஷ்யத்துடன் பலரால் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் எந்தப் பதிப்பிலாவது இவ்வாக்கியத்தை இவர் எடுத்துக்காட்டிவிட்டாரானால் நாம் நமது தோல்வியை ஒப்புக் கொள்ளச்சித்தமாயிருக்கிறோம். எடுத்துக்காட்ட இயலாவிட்டால் இவர் தமது படுதோல்வியை ஒப்புக்கொள்வாரா? இவ்வொரு வாக்கியம் மாத்திரமல்ல; அடிமுடிதேடிய கதையைக் கூறும் பைப்பலாதச் சூதி என்று மற்றொரு வாக்கியத்தை எடுப்பதும் பிரம்மாண்டப் புளுகேயாகும். சூதி ஸ்ம்ருதிகள், இதிஹாஸங்கள், காளிதாஸன் முதலான பழைய வடமொழிக் கவிஞர்களின் காவியங்கள், சங்கநூல்கள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலான நாயன்மார்களுக்கு முற்பட்ட தமிழ் நூல்கள் எதிலுமே திருமலைத் தாழ்த்திச் சைவர்கள் புனைந்த கதைகளில் ஒன்றுகூடக் கிடையாது.

8. சரபோபநிஷத் முதலான சில 'உபநிஷத்து'க்களை இவர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். அவை பிற்காலக் கற்பனையே என்பதை "உபநிஷத்துக்கள் நூற்றெட்டா", "சமயசாதனத்தைக் குறித்துச் சில கேள்விகள்" என்னும் நமது கட்டுரைகளில் அசைக்கமுடியாதபடி நிலைநாட்டியிருக்கிறோம். இயலுமானால் இவற்றுக்குப் பதிலுரைக்கட்டும். சுவேதாசுவதரம், அதர்வசிகை முதலான சில உண்மை உபநிஷத் வாக்கியங்களையும் இவர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். அவை

சிவபரத்துவத்தைச் சாதிக்க இயலாதவை என்பதைக் காட்டி, விஷ்ணு பரத்துவத்தை அசைக்க முடியாதபடி நிலைநாட்டும் ஆயிரக்கணக்கான வேதவேதாந்த வாக்கியங்களை நமது "விஷ்ணுசித்தவிஜயம்" இரண்டு பாகங்களிலும் விளக்கியிருக்கின்றோம். பொதுஜனப் பத்திரிகைகளின் விமர்சனங்களில் சான்றோர்கள் பலர் இவற்றைப் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். வசவுமாரியில் தினையாமல் வடமொழியறிந்த எவரையேனும் துணைகொண்டு இவற்றுக்குப் பதிலிறுக்க முற்பட்டா லொழிய இவர் நிலைநாட்டநனைக்கும் சிவபரத்துவம் ஒருபோதும் சித்திக்காது.

9. சமீபகாலத்தில் சைவர்களும் வைணவக்கருங்காலிகளும் எழுதியுள்ளவற்றை அச்சிட்டுப் பல பக்கங்களை இவர் நிரப்பியுள்ளார். இவற்றைக்கொண்டு திருமாலுக்குத் தாழ்வை இவர் சாதிக்கநினைப்பது பகற்கனவேயாகும். திருமாலுக்குச் சைவர்கள் சாதிக்கநினைக்கும் தாழ்வுக ளெல்லாம் இவர்களுடைய புல்லறிவால் ஏறிடப்பெற்றவை என்னும் உண்மையை திவ்வியகவிபிள்ளைப் பெருமாளய்யங்கார் என்னும் அழகிய மணவாள தாசர் தமது பரப்பிரமவிவேகத்தில் நிலைநாட்டியுள்ளார். திரு. அலங்காரம் தேவராஜய்யங்கார் ஸ்வாமியின் உரையுடன் அதனை நாம் வெளியிட்டுள்ளோம். விஷ்ணுசித்தவிஜயத்தின் முதலிரண்டு பாகங்களையும். உரையுடன் கூடிய பரப்பிரமவிவேகத்தையும் "ஸ்ரீவைஷ்ணவமத விஜயம்" என்னும் இந்நூலையும் நமது மணி விழாப் பரிசாக இவர்க்கு அனுப்புகிறோம். இவர் தேர்மையுள்ளவராகில் இந்நூல்களைப் படித்து உண்மையுணர்ந்து விஷ்ணு வைஷ்ணவ தூஷணங்களில் நின்றும் நீங்கி உய்ந்துபோகலாம். மறுப்பெழுத வேண்டும் என்னும் நசையிருப்பின் வசவுமாரிகளைப் பொழிந்தும், ஆயிரக்கணக்கானபக்கங்கள் எழுதியிருக்கும் நம் நூல்களில் சில பிழை களைக் காட்டியும் பொழுதை வீணடிக்காமல் இந்நூல்களின் கடைசியில் கொடுக்கப்பட்ட கேள்விகளையாவது அச்சிட்டு பதிலிறுக்க முயல்வாராக.

10. "வைவான் மருப்பிற்களிறு மணனயர்பு" என்னும் பரிபாட லில் திருமால் நிலமகளைப் புணர்ந்ததும் அதன் பயனாய்த் திருமாலின் பண்புகளெல்லாம் கூடிய நரகாசுரன் பிறந்ததும் வெளிப்படுமன்றோ" என்று பிதற்றுகிறார் இக்கலியுக சிசுபாலர். இரண்டாம் பரிபாடலில் "வளர்திறை மண்ணிய கிளர்பொறி நாப்பண் வைவால் மருப்பிற் களிறு மணனயர்பு புள்ளி நிவனும் புரைபடலரிதென உள்ளநர் உரைப்போர் உரையொடு" என்பது அங்குள்ள வரிகள். "வளர்திறைப் புனல் மூழ்கியெடுத்தலின் அதனால் மண்ணப்பட்ட கிளர்புகரிடையதாகிய மருப்பிற்கொண்டு ஆதிவராகம் மணனயர்தலாற்

புள்ளியளவாகிய நிலனும் வெள்ளத்தால் வருந்திற்றில்லையென்று வேதப்பொருளை உட்கொண்டுரைப்போர் உரையொடு எனக் கூட்டுக” என்பது இவ்விடத்தில் பரிமேஸ்வரர் உரை. இங்குப் பிராகிருதமான ஆண் பெண் சேர்த்தியும் அதனால் இந்திரியம் வெளிப்படுதலும் கூறப்படவில்லை என்பது வெளிப்படை. ஐந்தாம் பரிபாடலில் முருகனது உற்பத்தியைக் கூறும்போது சிவனும் பார்வதியும் பிராகிருதப் புணர்ச்சியடைந்ததும், அதனால் சிவனுடைய இந்திரியம் வெளிப்பட்டதும் “உமையொடு புணர்ந்த காம வதுவையுள் அமையாப் புணர்ச்சி அமைய” என்று தொடங்கி மிகத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. “சிவபார்வதிகளும் முருகனும் பிராகிருதப் பிறப்புக்களே” என்று தெளிவாகக் காட்டியதற்காக இப்பரிபாடல் எழுதிய கடுவன் இளவெயினனாரைக் கண்டபடி வையும் இவர் பிராகிருதப் புணர்ச்சியேயில்லாத இவ்விடத்தில் அதைக் காண்பது—

“பஸ்யதி பரேஷு தே, ஷாந்

அஸதோ஽பி ஜந: ஸதோ஽பி நைவ கு, ணந் |

விபரீதமித, ம் ஸ்வஸ்மிந்

மஹிமா மோஹாஞ்ஜநஸ்யைஷ: ||”

[புல்லறிவாளன் பிறரிடம் இல்லாத குற்றங்களைக் காண்கிறான். உள்ள குணங்களைக் காண்பதில்லை. தன் விஷயத்தில் இது நேர்மாறாக இருக்கிறது. இது மோஹம் (மயக்கம்) என்னும் மையின் மகிமை யாகும்] என்னும் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரின் அருள் மொழியை நினைவு படுத்துகிறது. இவரது பழிப்புரை நூல் முழுவதும் இப்படியேயுள்ளது.

11. இக்கலியுக சிசுபாலர் பண்பு சிறிதுமில்லாதவராய்த் திருமாலையும், திருமகளையும், ஆழ்வார்களையும், ஆசார்யர்களையும், அநுவதிக்கவும் (எடுத்துக்கூறவும்) தகாத இழிமொழிகளாலே பழிக்கிறார். இத்தகையவரோடு வாதம் செய்வதே தகாதாயினும் சங்ககாலத் தமிழர் சமயத்தில் புகுந்து பொய்யுரைகளைக் கூறிக் குழப்பம் விளைக்க முயன்றதாலேயே நாம் இப்பண்பு கெட்டவரோடு வாதம் செய்ய நேரிட்டுவிட்டது. திருமாளும், திருமகளும், ஆழ்வார்களும், ஆசாரியர்களும் நம்மை மன்னிப்பார்களாக. வடமொழியிலமைந்த ஸ்ரீபாஷ்யம், உபநிஷத் பாஷ்யம் முதலானவற்றை வடமொழியறியாமையாலே தொடத் தகுதியற்ற இவர் அவற்றின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புக்களை மேற்கோளாகக் காட்டித் தமது அஜ்ஞான அந்யதாஜ்ஞான விபரீத ஜ்ஞானங்களை (இருள் துயக்குமயக்குகளை) வெளிப்படுத்திக்கொள்கிறார். இரண்டிடங்கள் சான்று காட்டுவோம். மாண்டுக்கேயோபநிஷத்

பாஷ்யத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பை மேற்கோள்காட்டி அதைப் பொய்யுரையெனப் பழிக்க முற்பட்டு “வைணவரின் தலைமைக் குருவே பொய்யுரை புகலும் புரையுடையாராதல் தெளிவாம். இது இராமாநுசரின் இயற்கையேயாம்” என்று தமது பழிப்புரைநூலில் 34-ம் பக்கத்தில் பிதற்றுகிறார் இவர். உபநிஷத்பாஷ்யம் எழுதியவர் ஸ்ரீராமாநுஜர் அல்லர் என்பதையும், அவருக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்தோன்றிய ஸ்ரீரங்கராமாநுஜமுனிவரே என்பதையும் அறியாமல் ஸ்ரீராமாநுஜரைப் பழிக்கப் புருந்த இவரது பேதைமையை என்னென்பது! இம்மட்டோ? பழிப்புரை 35-ம் பக்கத்தில் “உமாம் ஹைமவதீம்” என்னும் கேநோபநிஷத்தின் வாக்கியத்தை எடுத்துக்கொண்டு “அவ்வாக்கியத்துக்கு ‘புருஷாகாரபூதையான உமையாய்த் தோன்றிய லக்ஷுமி’ என்று இராமாநுசர் பொய்யுரை வரைந்துள்ளதாகப் பிதற்றுகிறார். கேநோபநிஷத்தின் ரங்கராமாநுஜபாஷ்யத்திலும் “ஹிமவானின் புத்திரியான பார்வதி” என்றே பொருள் உரைக்கப்பட்டிருக்கையால் இவரே பெரும் பொய்யை அள்ளிவிசியிருக்கிறார் என்று விளங்குகிறது. ‘புருஷாகாரம்’ என்பதைக் கூடச் சரியாக எழுதத்தெரியாமல் ‘புருஷாகாரம்’ என எழுதும் வடமொழியறிவின்மையையுடைய இவர் பூர்வாசார்யர்களைப் பழிக்கத் துணிந்தது பெருத்த சாகசம் என்பது வெளிப்படை.

12. வடமொழி அறிவின்மையால் இவருக்கு ஏற்பட்ட மற்றுமொரு மருளையும் காட்டுவோம். ஸ்ரீராமாநுஜருடைய ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து பாஞ்சராத்திரதிகரணத்தின் முதல் சூத்திரத்தின் மொழிபெயர்ப்பை பழிப்புரை 57-ம் பக்கத்தில் அச்சிட்டிருக்கிறார் இவர். ‘உ த்பத்த்யஸம்பவாத்’ என்னும் அந்த ஸூத்ரம் பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரம். அதில் பாஞ்சராத்திரம் ப்ரமாணமன்று என்னும் பூர்வபக்ஷிகளின் கருத்து விளக்கப்படுகிறது. ஆகையால் ‘இவ்வாகமமும் அப்ரமாணம் என்று பூர்வபக்ஷம்’ என்று அந்த சூத்திரபாஷ்யத்தின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பை இவர் அச்சிட்டு முடித்துவிட்டு “இப்படி இராமாநுசரே பாஞ்சராத்திரத்தை அப்ரமாணம் எனக் கூறியிருக்கையால் இக்கால வைணவர்களால் இராமாநுசபாடியம் பலவாறு மாற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும்” என்னும் முடிவுக்கு வருகிறார். மேலும் “எண்டு இங்ஙனம் இசைப்பினும் வேறு நூல்களில் பாஞ்சராத்திரத்தை இராமாநுசர் புகழ்ந்துளரெனின்? அச்செயல் அவரும் அவைதிகரே என்பதை மேற்போந்த அவர் உரையினாலேயே நிலைக்கச் செய்வதாகும் என்க. இவ்வாறு முரண்படுபவர் இருவராதல் வேண்டுமாகலின் அக்னிஹோத்திரம் இராமாநுசதாதாச்சாரியார் கூறுமாறு பாடியம் ஸ்ரீ—2

செய்தவர் ஒருவர், குரும்பரம்பரையால் கிளத்தப்படுமவர் ஒருவர் என இருவர் இராமாநுசர் ஆதல்வேண்டும்போலும்” என்று மனம்போன வாறு பிதற்றி, குருடன் பிறவிக் குருடனை வழிகாட்டியாகக்கொள்வது போலே அக்னிஹோத்திரியை வழிகாட்டியாகக் கொள்கிறார் கலியுக சிசுபாலர். பூர்வபக்டம் என்பது மாற்றுக்கருத்து என்பதையும், ஸித்தாந்தமே ஸுத்ரபாஷ்யங்களின் உண்மைக்கருத்து என்பதையும் கூட உணராத இவ்வறிவினி ஸகலசாஸ்த்ரங்களையும் அறிந்த மஹா சார்யர்களையும் திட்டி எழுதுவது கனியின் கோலாகலமே.

13. பிறர் எழுதும் தமிழில் குறைகாணும் இவரது தமிழ்ப் புலமையின் சாயத்தை அலசுவோம். நமது ஸுதர்சனர் பதில் நான்காவது சதகத்தில் “சங்கப்பாடல்களில் முருகன் ‘மாலோன் மருகன்’ என்று குறிக்கப்படவில்லை” என்று எழுதியிருந்தோம் நாம். பரிபாடல் 19 வரி 57இல் “மாஅன் மருகன்” என்று முருகனைக் குறித்திருப்பதைக் காட்டி நம்மைச் சாடுகிறார் இவர். இது இவரது சங்கநூல்நியாமையையே புலப்படுத்துகிறது. பரிபாடல் 9 வரி 8இல் “மான்மறி”தோள் மணந்ததாக முருகனைப்பற்றிக் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. “மான்மறி” என்றதற்கு “வள்ளியை ‘.....மான்மறி’ என்றார் மானுடைய மகள் ஆகலின்” என்று உரையிட்டார் பரிமேலழகர். இதிலிருந்து வள்ளியை மானுடைய மகளாகக் குறிப்பது சங்கத் தமிழரின் வழக்கு என விளங்குகிறது. வள்ளி மானுடைய மகளானால் முருகன் ‘மானுடைய மருகன்’ என்பதை விளக்கவேண்டியதில்லை. அதையே 19-ம் பரிபாடலில் “மாஅன் மருகன்” என்று சங்ககாலச் சான்றோர் பாடினர். பிற்காலச் சைவர்கள் இதை மாலின் மருகனாக ஆக்கிவிட்டனர். இதை உணராமல் நம்மைத் தமிழநியாதவர் என்று இவர் இகழ்வது இவருக்கே பொருந்தும் என்றதாயிற்று. இதுமட்டு மல்ல; “மாயோன் மேய மன் பெரும் சிறப்பில் தாவா விழுப்புகழ் பூவை நிலையும்” என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் ‘சிறப்பு இல் மாயோன்’ எனும் தொடருக்கு “சிறப்புடைய பரமபதத்தை உடைய மாயோன்” என்று நாம் உரைத்திருக்கும் பொருளை மறுக்கும் இவர் “‘சிறப்பு இல் மாயோன்’ என்பது ‘சிறப்பில்லாத மாயோன்’ என்றே பொருள்படும்” எனக் கூறுகிறார். இந்தச் சூத்திரம் அரசர்க்கு மாயோனை உவமையாகக் காட்டும் பூவை நிலையாம் புறத்துறையை விளக்கவந்தது. அரசர்க்கு மாயோனை உவமையாகக் காட்டுவது அவர்களைச் சிறப்பிப்பதற்கேயாகும். அரசரைச் சிறப்பிப்பதைக் கூறும் பூவைநிலையை விளக்கும் இச்சூத்திரத்தில் அரசர்க்கு உவமையாகக் கூறப்படும் திருமால் சிறப்பில்லாதவன் என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதாக இவர் கூறும் மடமையை எண்ணென்பது!

14. இவரது தமிழறிவின்மைக்கு மற்றும் ஒரு சான்றும் காண் போம். "நன்றாய்ந்த நீள்நிமிர்ச்சடை முதுமுதல்வன் வாய்போகாது ஒன்றுபுரிந்த ஈரிரண்டின் ஆறுணர்ந்த ஒருமுதுநூல் இகல் கண்டோர் மிகல்சாய்மார் மெய்அன்ன பொய் உணர்ந்து பொய் ஓராது மெய்கொளிஇ மூவேழ்துறையும் முட்டின்று போகிய உரைசால் சிறப்பின் உரவோர் மருக" என்னும் 166வது புறநானூற்றுப் பாடலுக்கு இவர் எழுதும் விளக்கத்தைக் காண்பார் இவரது தமிழ்ப் 'புலமை' யையும், பொய்கூறும் திறமையையும் நன்கு உணர்ந்துகொள்ளலாம். இப்பாடலுக்கு விளக்கம் எழுதப்புகுந்து "நீண்டு ஒங்கிய சடையுடைய முதுமுதல்வனாகிய சிவபிரானை நீங்காத விட்டுப் பேற்றை விரிக்கும் நன்கு ஆய்ந்த (அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்று) நானெறிகளையும் தன் பாற்கொண்ட ஒப்பற்ற பழ நூலாகிய வேதம்" என்று இப்பாடல் கூறுமாற்றால் வேதமுதல்வனாகத் திருமால் கூறப்பட்டான் என்று பரிபாடலில் பொருளற்ற புகழ்மொழிகளைக்கொண்டு நம் ஐயங்கார் புலம்பியது அடங்குமாறறிக" என்று பிதற்றுகிறார் இவர். "மறைமுரண் மதத்தை வைணவர் வடநாட்டிலிருந்து கொணர்ந்தவர்; அதைத் தமிழறிஞன்மார் எதிர்த்தனர்" என்னும் செய்தியை இப்பாடல் கூறுவதாக ஓர் பெரும் பொய்யையும் கூசாமல் கூறுகிறார் இவர். இப்புறநானூற்றைப் பழைய உரையுடன் உ. வே. சாமிநாதய்யர் அவர்கள் பதிப்பித்திருக்கிறார்கள். இப்பாடற்பகுதிக்கு அப்பழைய உரை பின்வருமாறு—"பெரிதும் ஆராயப்பட்ட, மிக்க நீண்ட சடையினையுடைய முதிய இறைவனது வாக்கை விட்டு நீங்காது அறமொன்றையே மேவிய, நான்கு கூற்றையுடைத்தாய்; ஆறங்கத்தாலும் உணரப்பட்ட ஒரு பழைய நூலாகிய வேதத்திற்கு மாறுபட்ட நூல்களைக் கண்டோராகிய புத்தர் முதலாயின புறச் சமயத்தோரது மிகுதியைச் சாய்க்கவேண்டி, அவரது மெய்போன்ற பொய்யை உளப்பட்டறிந்து அப்பொய்மையை மெய்யென்று கருதாமல், உண்மைப் பொருளை அவர்களுக்கு ஏற்பச்சொல்லி, இருபத்தொரு வேள்வித்துறையையும் குறையினருகச் செய்துமுடித்த புகழமைந்த தலைமையையுடைய அறிவுடையோர் மரபிலுள்ளானே!" என்பது அவ்வுரை. "முதுமுதல்வன் வாய்போகாதென்ற கருத்து அப்பெரியோனாலும் எக்காலமும் அத்தியயனம் பண்ணப்படும் என்றதாகக் கொள்க" என்றும் அவ்வுரையிலுள்ளது. இதிலிருந்து இங்கு முதுமுதல்வன் என்று கூறப்படுமவன் எக்காலத்திலும் அத்தியயனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் பிரமனே என்று தெளிவாகிறது. "ஒன்று புரிந்த" என்றதற்கு "வீடொன்றையுமே புரிந்த" என்றும் அவ்வுரை மற்றொரு பொருள்தருகிறது. "வாய்போகாது, ஒன்று புரிந்த"

என்பன 'ஒரு முதுநூல்' எனக் குறிக்கப்படும் வேதத்தின் பெருமையைக் கூறுகின்றன. இப்படி இப்பாடற் பகுதியின் பொருள் இருக்கும் போது, இக்கலியுக சிசுபாலர் "முதுமுதல்வன் வாய்போகாது" என்றதற்கு "முதுமுதல்வனாகிய சிவபிரானை நீங்காத" என்று பொய்ப்பொருள்கூறி, "இப்பாடல் கூறுமாற்றால் பரிபாடல் திருமாலே வேதமுதல்வனாகக் கூறுவது பொருளற்றதாகிறது" என்று பிதற்றுகிறார். இவர் கூறியபடியே பொருள்கொண்டாலும், "சிவபிரானை நீங்காத வேதம்" என்றதால் சிவனை வேதமுதல்வனாக இவ்வாக்கியம் கூறுவதாக எப்படித்தேறும்? 'பிரமன் ஓயாமல் வேதத்தை ஓதிக்கொண்டிருக்கிறான்' என்றல்லவோ இவ்வாக்கியம் கூறுகிறது. ஆக, சிவனிடம் அபிமானத்தால் இவ்வாக்கியத்துக்குப் பொய்ப்பொருளுரைத்து, 'திருமாலுக்குப் பரம்பொருளுக்கேயுரிய பல பெருமைகளை வேதவாக்யங்கள் கூறுகின்றன' என முழங்கும் பரிபாடற்பகுதிகளைப் பொருளற்ற புகழ்மொழிகளாக்கப் பார்ப்பதும், தொல்காப்பியத்திலும் சங்கநூல்களிலும் பரமவைதிகர்களாகக் கூறப்பட்ட முக்கோற்பகவர்களைத் தலைவராகக்கொண்ட வைணவர்களைத் தமிழறிஞர் எதிர்த்தனர் என்று கதைப்பதும் பெரும் பொய்யரான இவரது கற்பனைகளே என்று இவற்றிலிருந்து நடுநிலையாளர்களுக்கு நன்கு விளங்கும். உண்மையில் சைவமதமே வேதத்துக்குப் புறம்பானது என்று பரிபாடல்களிலிருந்து தெளிவாக விளங்குகிறது. அதையும், திருமாலையே சங்ககாலச் சான்றோர் பரம்பொருளாகக் கொண்டிருந்தனர் என்னும் உண்மையையும் அனைவரும் நன்கு புரிந்துகொள்வதற்காகக் கீழ்க்கண்ட கேள்விகளைக் கலியுக சிசுபாலரான இவரைக் குறித்துக் கேட்டு, இயலுமானால் நமது முழுவிடாசத்தையும் கொடுத்து இக் கேள்விகளை அச்சிட்டு அவற்றுக்குப் பதிலுரைக்குமாறு இவரை அறைகூவி அழைக்கிறோம்.

15. கேள்விகள்

(1) திருமலைப் போற்றுவதான இரண்டாவது பரிபாடலில் கீரந்தையார் என்னும் சங்ககாலச்சான்றோர்— உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்ட முறையிலே பிரளயகாலத்தையும், அதைத் தொடர்ந்துவரும் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் மூலப்ரக்ருதியிலிருந்து ஆகாசமும், அதிலிருந்து காற்றும், அதிலிருந்து தீயும், அதிலிருந்து புனலும், அதிலிருந்து நிலமும் முறையே படைக்கப்பட்டதையும் விரிவாக வர்ணிக்கிறார். இப்படிப் படைத்தவன் யார் என்

னும் கேள்வியெழு “கேழல் திகழ்வரக் கோலமொடு பெயரிய ஊழி ஒருவினை உணர்த்தலின், முதுமைக்கு ஊழி யாவரும் உணரா; ஆழி முதல்வ! நிற்பேணுதும், தொழுது” என்று சுவேதவராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே சுவேதவராஹ உருவோடு பிரளயஜலத்திலிருந்து பூமியை எடுத்து நிலைநிறுத்திய திருமாலே எவராலும் தன் முதுமையைக் காண முடியாத அந்த மூலமுதற்பொருள் என்று முழங்குகிறார். இதுபோல் வேறொரு தெய்வத்தைச் சங்ககாலைச் சான்றோர் மூலமுதற்பொருள் என்று முழங்கியிருக்கிறார்களா?

(2) திருமலைப் புகழும் முதற்பரிபாடலைப் பாடிய சங்ககாலப்புலவர் ‘அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது’ என்று அப்பாடலில் காட்டிவரும்போது “பூவனும் நாற்றமும் நீ” [பூவில்பிறந்த பிரமனும், அவன் செய்யும் படைப்புத்தொழிலும் உன்னதீனமே] என்றும், “ஐந்தலை உயரிய அணங்குடை அருந்திறல் மைந்துடை ஒருவனும் மடங்கலும் நீ” [ஐந்து தலைகளை உடையவனாய், இந்திரன் முதலான தேவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாய், பகைவர்க்கு அச்சத்தை விளைப்பவனாய், மிக்க வீரயத்தையும் பலத்தையும் உடையவனான சிவனும், அவன் செய்யும் அழிக்கும் தொழிலும் உன் அதீனமே] என்றும் பிரமனும் சிவனும் செய்யும் படைக்கும் தொழிலும் அழிக்கும் தொழிலும் அவர்களுக்குள்ளிருந்து திருமால் செய்வதே என்று காட்டுகிறார். இதுபோல் திருமாலும் அவன் செய்யும் காத்தல் தொழிலும் மற்றொரு தெய்வத்துக்கு அதீனம் என்று எந்தக் சங்கப்புலவராவது காட்டியிருக்கிறார்?

(3) அதே முதற்பரிபாடலில் “இன்னோர் அணையை இணையையால் என அன்னோர் யாம் இவண் காணுமையின் பொன்அணி நேமி வலம் கொண்டு ஏந்திய மன்னிய முதல்வனை ஆதலின் நின்னோர் அணையை நின் புகழொடும் பொலிந்தே!” [நீ இன்னாரை ஒத்தவன், இத்தகையவன் என்று உனக்கு உவமை சொல்லும்படி எவரையும் காணுமையால், பொற்சக்கரத்தை ஏந்திய நீயே நிலைநின்ற ஜகத்காரனாய், எல்லா குணங்களோடும் கூடியிருக்கை]

யால் தானே தனக்குவமனாயிருக்கின்றும்] என்று கூறுவதன் மூலம் பிரமன், சிவன் முதலான எவரும் இவனுக்கு ஒத்தவர்கள் அல்லர் என்றும், தனக்குவமை இல்லாதாயும், அவர்களையெவரையும் படைத்த நிலைநின்ற ஜகத்காரணன் இவனே என்றும் மிகத்தெளிவாகக் காட்டுகிறார். இது போல் மற்றொரு தெய்வம், ஒப்பற்ற ஜகத்காரணப் பொருளாகச் சங்கநூல்களில் எங்காவது கூறப்பட்டுள்ளதா?

(4) மூன்றாம் பரிபாடலில் கடுவன் இளவெயினனார் என்னும் சங்ககாலச்சான்றோர் "தீ வளி விசும்பு நிலன் நீர் ஐந்தும், ஞாயிறும், திங்களும், அறனும், ஐவரும், திதியின் சிறுரும், விதியின் மக்களும், மாசில் எண்மரும், பதினொரு கபிலரும், தா மா இருவரும், தருமனும், மடங்கலும், மூ-ஏழ் உலகமும், உலகினுள் மன்பதும் 'மாயோய்! நின்வயின் பரந்தவை உரைத்தேம் மாயா வாய்மொழி உரைதர வலந்து; வாய்மொழி ஓடை மலர்ந்த தாமரைப் பூவினுள் பிறந்தோ னும், தாதையும் நீ என மொழியுமால், அந்தணர் அருமறை" [ஐந்து பூதங்களும், சூரியசந்திரர்களும், யாகம் செய்பவ னும், மற்ற ஐந்து கிரகங்களும் அசுரரும், பன்னிரு ஆதித்யர்களும், எட்டு வசுக்களும், பதினொரு உருத்திர ரும், அசுவினி தேவர்களும், யமனும், கூற்றமும் எல்லா உலகங்களும், அவ்வுலகிலுள்ள உயிர்களும், மாயோனாகிற உன்னிடமிருந்தே உண்டானவர் என்பதை அழியாத வேதம் சொன்னபடி முறைதப்பச் சொன்னோம். வேத மாகிற ஓடையிலே மலர்ந்த (வேதத்தால் ஓதப்பட்ட) தாமரைப்பூவில் பிறந்தவனாகிற பிரமனும் நீ என்றும், அவ னுக்குத் தந்தையும் நீ என்றும் அந்தணர் ஓதும் அரு மறைகள் முழங்குகின்றன.] என்று உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் திருமாலிடமிருந்தே உண்டாயின என்றும், படைப்புக் கடவுளாகப் பிரசித்திபெற்ற பிரமனையும் உந்தித் தாமரையில் படைத்து, மற்ற பொருள்களை அவனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து திருமாலே படைக்கிறான் என்றும் வேதங்கள் ஓதுகின்றன என்று தெளிவாகக் காட்டுகிறார். "பதினாயிரம் கை முதுமொழி முதல்வ!" என்று புருஷ ஸூக்தம் முதலான வேதப் பகுதிகளிலே கணக்கற்ற கைகளை

யுடைய ஜகத்காரணப்பொருளாக ஓதப்படுபவன் இவனே என்று காட்டுகிறார். “இனைத்து என எண்வரம்பு அறியா யாக்கையை” என்று உலகிலுள்ள கணக்கற்ற பொருள்க ள்னைத்தையும் தன் சரீரமாகக்கொண்டிருப்பவனாகையாலே இவனே ஜகத்காரணப் பொருளாயிருக்கமுடியும் என்று நிரூபிக்கிறார். “முன்னை மரபின் முதுமொழி முதல்வ!” என்று அனாதிகாலமாக ஓதியும், ஓதுவித்தும் பரவுகின்ற முது மொழியாகிய வேதத்தில் ஜகத்காரணனாக ஓதப்படுபவன் திருமாலே என்று முழங்குகிறார். “அமரர்க்கு முதல்வன் நீ . அவுணர்க்கும் முதல்வன் நீ” என்று பறைசாற்றுகிறார். “காலமுதல்வனை, எஏ இன கிளத்தலின் இனைமை நற்கு அறிந்தனம்” [சாமவேதம் காலத்துக்கும் காரணமாயிருப்ப வன் என்று உன்னைக் கூறுகையாலே நாங்கள் அப்படித் தெரிந்துகொண்டோம்.] என்று சாமவேதத்தைப் பிரமாண மாகக் காட்டி, திருமாலேக் காலமுதல்வன் என்று பறை சாற்றுகிறார். “முதல்முறை, இடைமுறை, கடைமுறை தொழிலின் பிறவாப் பிறப்பிலை பிறப்பித்தோரிலையே” என்று முதலில் செய்யப்படும் படைப்புத்தொழில், நடுவில் செய்யப் படும் காத்தல்தொழில், முடிவில் செய்யப்படும் அழித்தல் தொழில் என்னும் முத்தொழில்களையும் செய்வதற்காகத் திருமால் எல்லாப் பிறப்புக்களையும் எடுக்கிறான் என்றும்; அப்படி அவன் பிறக்கும்போது தன் விருப்பத்தால் பிறக்கி ருனையொழிய இவனைப் பிறக்கச் செய்தவர்கள் எவருமில்லை என்றும் முழங்கி, முத்தொழில்களையும் செய்யும் தனிமுதல் வன் இவனே என்று பறைசாற்றுகிறார். “இருநிழல் படாமை மூ-ஏழ் உலகமும் ஒரு நிழல் ஆக்கிய ஏமத்தை மாதோ!” என்று எல்லா உலகையும் ஏகசக்ரரதிபதியாக ஆள்பவன் திருமாலே என்று முழங்குகிறார். “பாழ் என, கால் என, பாகு என, ஒன்று என, இரண்டு என, மூன்று என, நான்கு என, ஐந்து என. ஆறு என, ஏழு என, எட்டு என, தொண்டு என, நால்வகை ஊழி எண் நவிற்றும் சிறப்பினை” என்று இருபத்தைந்து சத்துவங்களுக்கும் அந்தர்யாமியா யிருந்து அவற்றைப் படைப்பவன் திருமாலே என்று காட்டுகிறார். “மாயா மன்ன! உலகாள் மன்னவ!” என்று,

என்றும் அழியாத ஸர்வலோக சக்ரவர்த்தி இவனே என்று விளம்புகிறார். “மா நிலம் இயலா முதல்முறை அமையத்து. நாம வெள்ளத்து நடுவண் தோன்றிய வாய்மொழி மகனோடு மலர்ந்த தாமரைப் பொருட்டு நின் நேமி நிழலே” என்று பிரளய காலத்தில் எல்லாப் பொருளும் பரமாத்மாவான தன்னோடு ஒன்றிக்கிடந்தபோது பிரமனை முதலில் உந்தித் தாமரையில் படைத்தவன் திருமாலே என்று முழங்குகிறார். இதே கடுவன் இளவெயினனார் தம் நான்காம் பரிபாடலில் “நின்னில் தோன்றிய நிரை இதழ்த்தாமரை நின் ஓர் அன் ஓர் அந்தணர் அருமறை” என்று உலகத்துக்குக் காரணமான தாமரை திருமாலிடமிருந்தே தோன்றிற்று என்று—தேவிற்கிறந்த திருமாலேப்போலே நூலிற் சிறந்த அந்தணர் அருமறை ஓதுகிறது என்று உணர்த்தினார். இதுபோல் மற்றொரு தெய்வத்தைச் சங்கநூல்கள் எங்காவது பாடியதுண்டா?

(5) திருமாலேப் பற்றிய பதின்மூன்றாம் பரிபாடலில் நல்எழுநியார் என்னும் சங்ககாலப்புலவர் “முடிந்ததும் முடிவதும் முகிழ்ப்பதும் அவை மூன்றும் கடந்து, அவை அமைந்த கழலின் நிழலவை” [கழிகாலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம் எனப்படும் மூன்று காலங்களையும் கடந்தவன் நீ. அக்காலங்கள் வந்து தங்கியிருக்கும் திருவடி நிழலையும் உடையவன் நீ] என்று திருமாலே காலத்தைக் கடந்தவன், காலத்துக்கும் முதல்வன் என்று காட்டினார். “ஒருமை வினை மேவும் உள்ளத்தினை” என்னும் பகுதியினாலே திருமால் முத்தொழிலையும் செய்யும் முதல்வனானதும், காத்தல் தொழிலிலேயே அவன் திருவுள்ளம் பொருந்தியிருக்கிறது எனக்காட்டினார். இதுபோல் சங்கநூல்களில் எங்காவது மற்றொரு தெய்வத்தை முத்தொழில்களைச் செய்யும் முதல்வனாகவும் காலங்களைக் கடந்தவனாகவும் கூறியதுண்டா?

(6) பரிபாடல் திரட்டில் எட்டாம் பாடலில் “மாயோன் கொப்பூழ் மலர்ந்த தாமரைப்பூ” என்றும், “பூவினுள் பிறந்த தோன் நாவினுள் பிறந்த நான்மறைக் கேள்வி” என்றும் மாயோனாகிற திருமாலின் உந்தியிலேயே உலகனைத்துக்கும் ஆதாரமான தாமரை மலர்ந்தது என்றும், பிரம

னும் அப்பூவினுள் பிறந்தவனே என்றும் கூறுகையால் திருமாலே முழுமுதல்வன் என்று விளங்குகிறது. பத்துப் பாட்டிலுள்ள பெரும்பாணாற்றுப்படையில் 402-வது அடி தொடங்கி “நீல் நிற உருவின் நெடியோன் கொப்பூழ் நான்முக ஒருவற் பயந்த பல் இதழ்த் தாமரைப் பொகுட்டின் காண்வரத் தோன்றி” என்று நீலநிறத்து நெடியவனாகிற திருமாலது உந்தித்தாமரையிலிருந்தே நான்முகன் படைக்கப்பட்டான் என்னும் இவ்விஷயம் வலியுறுத்தப்பட்டது. இதுபோல் உலகனைத்தையும் படைத்ததாக மற்றொரு தெய்வத்தைச் சங்கநூல்கள் எங்காவது கூறியதுண்டா?

(7) திருமலைப்பற்றிய இரண்டாம் பரிபாடலிலே “வடு இல் கொள்கையின் உயர்ந்தோர் ஆய்ந்த கெடு இல் கேள்வியுள் நடு ஆகுதலும்” [குற்றமற்ற கொள்கைகளையுடைய குணம் மிக்கவர்களால் ஆராயப்படுவதும், ஆதியில்லாததாகையாலே அழிவுமில்லாததும், காதால் கேட்கப்பட்டே பரவுதலால் ‘கேள்வி’ எனப்படுவதுமான வேதத்தினுள் அனைத்துக்கும் அந்தர்யாமியாகச் சொல்லப்படுகிறவனும் நீயே] என்று திருமாலே வேதத்தில் ஸர்வாந்தர்யாமியாக முழங்கப்படுகிறான் என்று விளக்கப்பட்டது. “உவ்வும் எவ்வயினோயும் நீயே என்னும் அருமறைப் பொருள்” [குறிப்பால் உணர்த்தத்தக்கவனாய், எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவன் நீயே என்று அரிய மறைகள் ஒதுகின்றன.] என்று இவ்விஷயம் வலியுறுத்தப்பட்டது. மூன்றாம் பரிபாடலில் “கீழ் ஏழுலகமும் உற்ற அடியினை” என்று திருமால் திரிவிக்கிரமனாய், தன் ஓரடியாலே கீழேயுள்ள எல்லாவுலகங்களையும் அளந்தான் என்று கூறுவதன்மூலம், தன் திருமேனியாலும் எங்கும் வியாபிக்கவல்லவன் என்று காட்டப்பட்டது. நாலாம் பரிபாடலிலும் “எவ்வயினோயும் நீயே” என்று இவனுடைய ஸர்வவ்யாபகத்வம் வலியுறுத்தப்பட்டது. இதுபோல் மற்றொரு தேவனைச் சங்கநூல்கள் எல்லாவிடத்திலும் வியாபித் திருப்பவனாகக் கூறியதுண்டா?

(8) மூன்றாம் பரிபாடலில் “இனைத்து என எண் வரம்பு அறியா யாக்கையை” என்று எங்குமுள்ள கணக் கற்ற பொருள்களனைத்தும் திருமாலின் சரீரங்களே என்று முழங்கப்பட்டது. “இவ்வும், உவ்வும், அவ்வும், பிறவும், ஏமம் ஆர்ந்த நிற்பிரிந்து, மேவல் சான்றன, எல்லாம்” என்று நாலாம் பரிபாடலில் எல்லாப் பொருள்களும் திருமாலேக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையாயிருத்தபோதிலும் அவனுடைய சரீரமாக அவனோடு ஒன்றியும் நிற்கின்றன என்று காட்டப்பட்டது. பதின்மூன்றாம் பரிபாடலிலும் “அதனால், நின் மருங்கின்று—மூ ஏழ் உலகமும்” என்று இவ்விஷயம் வலியுறுத்தப்பட்டது. இதுபோல் உலகனைத்தும் மற்றொரு தெய்வத்தின் சரீரமென்று சங்ககாலச் சான்றோர் எவராவது பேசியதுண்டா?

(9) “விறல் மிகு விழுச்சீர் அந்தணர் காக்கும் அறனும் ஆர்வலர்க்கு அருளும் நீ, திறன் இலோர்த் திருத்திய தீது தீர் கொள்கை மறனும் மாற்றலர்க்கு அணங்கும் நீ, அம் கண் வானத்து அணி நிலாத் திகழ்தரும் திங்களும் தெறு கதிர்க் கனலியும் நீ, ஐந்தலை உயரிய அணங்குடை அருந் திறல் மைந்துடை ஒருவனும் மடங்கலும் நீ, நலம் முழுது அனைஇய புகர் அறு காட்சிப் புலமும் பூவனும் நாற்றமும் நீ, வலன் உயர் எழிலியும் மாக விசும்பும் நிலனும் நீடிய இமயமும் நீ” [முதற்பரிபாடல்] என்றும், “தீயினுள் தெறல் நீ, பூயினுள் நாற்றம் நீ, கல்லினுள் மணியும் நீ, சொல்லி னுள் வாய்மை நீ, அறத்தினுள் அன்பு நீ, மறத்தினுள் மைந்து நீ, வேதத்து மறை நீ, பூதத்து முதலும் நீ, வெஞ்சுடர் ஒளியும் நீ, திங்களுள் அளியும் நீ, அனைத் தும் நீ, அனைத்தின் உட்பொருளும் நீ ஆதலின்” [மூன்றாம் பரிபாடல்] என்றும், “பாழ் என, கால் என, பாகு என, ஒன்று என, இரண்டு என, மூன்று என, நான்கு என, ஐந்து என, ஆறு என, ஏழு என, எட்டு என, தொண்டு என, நால்வகை ஊழி எண் நவிற்கும் சிறப்பினை” [மூன்றாம் பரிபாடல்] என்றும், “நின் வெம்மையும் விளக்கமும் ஞாயிற்று உள, நின் தண்மையும் சாயலும் திங்கள் உள, நின் சுரத்த லும் வண்மையும் மாரி உள, நின் புரத்தலும் நோன்மையும்

ஞாலத்து உள்; நின் நாற்றமும் ஒண்மையும் பூவை உள்; நின்
தோற்றமும் அகலமும் நீரின் உள்; நின் உருவமும் ஒலியும்
ஆகாயத்து உள்; நின் வருதலும் ஒடுக்கமும் மருத்தின் உள்”
[நாலாம் பரிபாடல்] என்றும், “சுவைமை, இசைமை,
தோற்றம், நாற்றம், ஊறு, அவையும் நீயே, அடுபோர் அண்
னா! அவை அவை கொள்ளும் கருவியும் நீயே; முந்து யாம்
கூறிய ஐந்தனுள்ளும், ஒன்றனில் போற்றிய விசும்பும் நீயே;
இரண்டின் உணரும் வளியும் நீயே; மூன்றின் உணரும் தீயும்
நீயே; நான்கின் உணரும் நீரும் நீயே; ஐந்துடன் முற்றிய
நிலனும் நீயே. அதனால், நின் மருங்கின்று—மூ-ஏழ் உலகமும்
மூலமும், அறனும், முதன்மையின் இகந்த காலமும், விசும்பும்,
காற்றொடு கனலும்” [பதின்மூன்றாம் பரிபாடல்] என்றும்
சங்ககாலச் சான்றோர்கள் முழங்கியிருப்பதிலிருந்து, உலகி
லுள்ள பொருளனைத்தையும் அந்தர்யாமியாய் நின்று நிய
மிக்கையாலே, எல்லாம் திருமாலுக்கு வசப்பட்டிருப்பதை
பிட்டு, அவையனைத்தும் திருமாலே என வழங்கலாம்
என்பதே சங்ககாலச் சான்றோர்களின் தீர்ந்த முடிவு என
விளங்குகிறது. இப்படி ‘எல்லாம் அவனே’ என்பதற்குக்
காரணம் அனைத்தையும் அவன் வியாபித்திருக்கையே
என்பதை ‘அனைத்தும் நீ, அனைத்தின் உட்பொருளும் நீ
ஆதலின்” [மூன்றாம் பரிபாடல்] என்றும், உலகனைத்தும்
திருமலைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருந்தபோதிலும், அவ
னுடைய சரீரமாக அவனோடு ஒன்றிநிற்கின்றது என்பதை
“நிற் பிரிந்து மேவல்சான்றன எல்லாம்” [நாலாம் பரிபாடல்]
என்றும் கூறியிருப்பதிலிருந்து, உலகும் பரம்பொருளும்
வெவ்வேறு தத்துவங்களாகையாலே வேறுபாட்டையும்,
அவை முறையே சரீரமாகவும் ஆத்மாவாகவுமிருக்கை
யாலே ஐக்கியத்தையும் ஒப்புக்கொள்ளும் விசிஷ்டாத்வைத
ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தையே சங்ககாலச் சான்றோர்கள் தழுவி
யிருந்தனர் என்பது மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறது.
இதுபோல் சிவனைப் பரம்பொருளாகக் கூறும் சைவமதம்
சங்கநூல்களில் எங்காவது ஆதரிக்கப்பட்டுள்ளதா?

(10) மூன்றாம் பரிபாடலில் “நூருயிரம் கை ஆறு அறி
கடவுள்” என்று உயிர்கள் தன்னையடைவதற்கு உபாயங்

களை அறியும் பரம்பொருள் திருமாலே என்று காட்டி, “நின்னைப்புரை நினைப்பின் நீ அலது உணர்தியோ, முன்னை மரபின் முதுமொழி முதல்வ?” என்று திருமாலுடைய பெருமையை அவன் ஒருவனே உணரமுடியும் என்று முழங்குகையாலே, திருமால் ஒருவனே எல்லாமறிந்தவன் என்று அறுதியிடப்பட்டது. “நீயா நினைவ” [நீங்காத அறிவை உடையவனே!] என்றும் இவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வம் வலியுறுத்தப்பட்டது. இதுபோல் எல்லாமறிந்தவனாக மற்றொரு தேவனைச் சங்ககாலச் சான்றோர்கள் கூறியிருக்கிறார்களா?

(11) மூன்றாம் பரிபாடலில் திருமாலே எல்லாம் வல்ல ஸர்வசக்தன் என்பதை “இரு கை மாஅல்! முக் கை முனிவ! நாற் கை அண்ணல்! ஐங் கைம் மைந்த! அறு கை நெடு வேள்! எழு கையாள! எண் கை ஏந்தல்! ஒன்பதிற்றுத் தடக்கை மன் பேராள! பதிற்றுக் கை மதவலி! நூற்றுக் கை ஆற்றல்! ஆயிரம் விரித்த கைம் மாய மள்ள! பதினாயிரம் கை முதுமொழி முதல்வ! நூருயிரம் கை ஆறு அறி கடவுள்! அனைத்தும் அல்ல பல அடுக்கல் ஆம்பல் இனைத்து என எண் வரம்பு அறியா யாக்கையை” என்னும் பகுதியாலே கடுவன் இளவெயினனார் காட்டினார். இது போல் எல்லாம் வல்ல ஸர்வசக்தியுடையதாக வேறொரு தெய்வத்தைச் சங்ககாலச் சான்றோர் பாடியிருக்கிறார்களா?

(12) மூன்றாம்பரிபாடலில் “மா அயோயே! மா அயோயே! மறுபிறப்பு அறுக்கும் மாசு இல் சேவடி மணிதிகழ் உருபின் மா அயோயே!” என்று உயிர்களின் மறுபிறப்பை அறுக்கும் குற்றமற்ற திருவடிகளையுடைய அப்ராக்ருதத் திருமேனியை உடையவன் திருமாலே என்று கடுவன் இளவெயினனார் முழங்கினார். ‘ஆறு அறிகடவுள்’ என்று உயிர்களை உய்விக்கும் வழிகளையறிந்தவன் திருமாலே எனக்கூறி இதை வலியுறுத்தினார். பதின்மூன்றாம் பரிபாடலில் “நின் திருவரை அகலம் தொழுவோர்க்கு உரிது அமர் துறக்கமும் உரிமை நன்கு உடைத்து” என்று நல்எழுநியார் திருவிந்நாயகனைத் தொழுகின்றவர்களே பரமபதமாகிற வீட்டுலகத்தை

அடையலாம் என்று காட்டினார். “**இருமை வினையும் இல எந்நுமவை**” என்று ஜீவர்கள் மோகத்தை அடையாம லிருப்பதற்குக் காரணமான புண்யபாபங்களாகிற இருவினை களும் திருமாலேத் துதிப்பவர்களுக்கு நீங்கிவிடும் என்றும் நவின்ருர். பதினேந்தாம் பரிபாடலில் இளம்பெருவழுதியார் “**நாறு இணர்த்துழாயோன் நல்கின் அல்லதை ஏறுதல் எளிதோ வீறுபெறு துறக்கம்?**” என்று ‘துழாய்மாலே அணிந்த திருமால் கொடுத்தாலல்லது வீட்டுலகை எவ ராலும் அடையமுடியாது’ என்றும், “**அரிதின் பெறு துறக்கம் மாலிருங்குன்றம் எளிதின் பெறல் உரிமை ஏத்துகம். சிலம்ப**” என்று ‘அரிய உபாயங்களைச் செய்வதன்மூலம் கிடைக்கும் வீட்டுலகம், மாலிருஞ்சோலையில் வாழ்வ தாலேயே எளிதில் அடையத்தக்கது’ என்றும் பறை சாற்றினார். இதுபோல் மறுபிறப்பையும் இருவினைகளையும் அடியோடு அறுப்பவனாகவும், வீட்டுலகத்தை அளிப்பவ னாகவும் அச்சான்றோர் சங்கநூல்களில் வேறொரு தேவனைப் பாடியிருக்கிறார்களா?

(13) முதற்பரிபாடலிலே “**நின் ஓக்கும் புகழ் நிழ லவை**” [உன்னுடைய நற்குணங்களின் ஒளி உன்னைப் போல் எங்கும் பரவியுள்ளது.] என்றும், “**எண் இறந்த புகழவை**” [கணக்கில்லாத குணங்களை உடையவனாயிருக் கிறாய்] என்றும் திருமாலின் நற்குணங்கள் கணக்கற்றவை யாய், எங்கும் பரவியுள்ளன எனக் காட்டப்பட்டது. இரண் டாம் பரிபாடலிலே கீரந்தையார் “**வாய்மை வயங்கிய வைகல் சிறந்த நோன்மை நாடின் இருநிலம்**” [தப்பாது வருகின்ற நாளைப்போலே உன் உண்மையுரை தப்பாதது. உலகில் மிகச் சிறந்த நின் பொறுமைக்கு பூமியே உவமை யாகக் கூடியது] என்று திருமாலின் வாய்மை, பொறுமை ஆகிய இரண்டு குணங்களின் பெருமையைப் பேசினார். மூன்றாம் பரிபாடலிலும் ஒன்றுமுதல் நூருயிரம் வரை திருமாலின் கைகளைப் பெருக்கிக்கொண்டு போகும்போது “**நின் புகழ் உருவின கை**” [உனது புகழை ஒத்தவை உன் கைகள்] என்கையாலே, திருமாலின் கல்யாணகுணங்கள் கணக்கற்றவை என்று காட்டினார். பதின்மூன்றாம் பரிபாடலி

லும் “சேவல் ஓங்கு உயர்கொடிச் செல்வ! ஏவல் இன் முது
 மொழி கூறும் நற்புகழவை” [கருடனாகிற மிகவுயர்ந்த
 கொடியையுடைய செல்வனே! ஒருவரால் ஏவப்படாததாய்,
 அனாதியான வேதங்களும் ஓதும் நல்ல கல்யாண குணங்
 களை உடையவன் நீ] என்று இவனுடைய கல்யாண
 குணங்கள் வேதத்தில் காட்டப்பட்டவை என்று முழங்கினார்.
 “கேள்வியும் அறிவும் அறத்தொடு நுண்ணியை” [கேள்வித்
 திறமையும், அறிவும், தர்மமும் ஸூக்ஷ்மமாக உடையவனா
 யிருக்கிறாய்] என்றும், “வேள்வியும் மறனும் விருப்பொடு
 வெய்யை” [யஜ்ஞங்களில் விருப்பத்தையும், அதர்மத்தில்
 சீற்றத்தையும் உடையவனாயிருக்கிறாய்] என்றும் திருமாலின்
 கல்யாண குணங்களில் சில பேசப்பட்டன. பதினேந்தாம்
 பரிபாடலில் “அன்பது மேளம் இருங்குன்றத்தான்” என்று
 திருமாலிருஞ்சோலைத் திருமால் அன்பே வடிவெடுத்தவன்
 என்று காட்டினார். “பெரும் பெயர் இருவரைப் பரவுதும்”
 என்று ஸங்கர்ஷண வாசுதேவர்கள் பெரிய புகழை உடைய
 வர்கள் எனக் காட்டினார். பரிபாடல் திரட்டிலும் “நல்லவை
 எல்லாம் இயை தரும் தொல்சீர்..... குளவாய் அமர்ந்தான்
 நகர்” என்று குளவாய் என்னும் திருப்பதிக்கும், அதில்
 அமர்ந்திருக்கும் திருமாலுக்கும் நல்ல குணங்கள் எல்லாம்
 சேர்ந்திருக்கின்றன என்று உணர்த்தினார். தொல்காப்பிய
 ரும் பூவைநிலையைக் கூறும்போது “தாவா விழுப்புகழ்
 மாயோன்” என்று அழியாத சீர்மைமிக்க குணங்களை
 யுடையவன் திருமால் என்று காட்டினார். ‘தேயா விழுப்
 புகழ் தெய்வம்’ என்று இவ்வர்த்தம் முல்லைக்கவி மூன்றாம்
 பாடலிலும் வலியுறுத்தப்பட்டது. புறநானூற்றிலும் “புகழ்
 ஒத்தீயே இகமுநர் அநெனை” [56] என்று அரசனின் புக
 முக்குத் திருமாலின் புகழை உவமையாகக் காட்டி,
 அடுத்ததான 57-ம் பாடலில் “வல்லார் ஆயினும் வல்லுநர்
 ஆயினும் புகழ்தல் உற்றார்க்கு மாயோன் அன்ன உரைசால்
 சிறப்பின் புகழ்சால் மாற!” என்ற முதல் மூன்று அடிகளில்
 “கல்வி நிரம்பாதவராயினும் நிரம்பப் பெற்றவராயினும் புகழ்த்
 தொடங்கியவர்க்குத் திருமாலை ஒத்த (புகழமுடியாத)
 பாண்டியனே!” என்று கூறுகிறார். இதுபோல் சங்ககாலச்

சான்றோர்கள். வேறொரு தேவனைத் தாழ்வற்றவனாகவும், எல்லாக் கல்யாணகுணங்களையும் உடையவனாகவும் பாடியிருக்கிறார்களா ?

(14) முதற்பரிபாடலில் “தெருள நின் வரவு அறிதல் மருள் அறு தேர்ச்சி முனைவார்க்கும் அரிதே” [பரமபதத்திலிருக்கும் நீ (திருமால்) இவ்வுலகில் வந்து அவதரிப்பதைத் தெளிவாக அறிவது மயக்கமற்ற அறிவை உடைய முனிவர்களுக்கும் அரியதாகும்.] என்று திருமாலின் அவதார ஹஸ்யம் அறிவாளிகளுக்கும் அறிதற்கு அரிது என உணர்த்தப்பட்டது. இரண்டாம் பரிபாடலிலும் “கேழல் திகழ்வரக் கோலமொடு பெயரிய ஊழி ஒருவினை உணர்த்த லின் முதுமைக்கு ஊழி யாவரும் உணரா” என்று வராஹா வதாரம் எடுத்த திருமாலின் முதுமையைப் பல்லாழி காலத்தில் எவருமே உணரமாட்டார்கள் என முழங்கப் பட்டது. “உள்ளுநர் உரைப்போர் உரையொடு சிறந்தன்று” [வராஹாவதாரத்தின் பெருமையை ஞானிகள் ஓதும் வேத வாக்கியங்களே கூறுகின்றன. அவையும் இவ்வவதாரத்தின் பெருமையைப் பேசத்தக்க சிறப்புடையவையல்ல] என்றும் பறைசாற்றப்பட்டது. மூன்றாம் பரிபாடலில்—திருமாலின் திரிவிக்கிரமாவதாரம், வராஹாவதாரம், ஹம்ஸாவதாரம் என்னும் அவதாரங்களை எடுத்து “ஞாலத்து உறையுள் தேவரும் வானத்து நாலு எண் தேவரும் நயந்து நிற்பாடு வோர்” என்று நிலத்தேவர்களாகிய மறையவர்களும் வானத்திலுள்ள எல்லாத் தேவர்களும் இவ்வவதாரங்களின் பெருமையைப் பாடுவார்கள் என்று கூறப்பட்டது. அதை யடுத்து, கிருஷ்ணாவதாரத்தையும், மோஹனாவதாரத்தையும், மற்றும் பற்பல அவதாரங்களையும் பேசி “நினைப் புரை நினைப்பின் நீ அலது உணர்தியோ, முன்னை மரபின் முதுமொழி முதல்வ!” என்று இப்பெருமைகளை அநாதி வேதத்தில் முதல்வனாக ஓதப்படும் திருமலைத் தவிர வேறு எவராலும் உணரமுடியாது என்று அறுதியிடப்பட்டது. அதற்குப்பின் “முதல்முறை, இடைமுறை, கடைமுறை தொழிலில் பிறவாப் பிறப்பு இலை; பிறப்பித்தோர் இலையே” என்று உலகைப் படைத்தளித்தழிப்பதற்காகத் திருமால்

எல்லா யோனிகளிலும் பிறக்கிறான் என்றும், ஆயினும் அப்படி அவனைப் பிறப்பித்தவர் எவரும் இல்லை யாகையாலே அவனுக்கு இப்பிறப்புக்கள் சிறப்பைத் தருமேயொழியத் தாழ்வுகளைத் தரமாட்டா என்றும் உணர்த்தப்பட்டது. இப்பாடலின் கடைசியிலும் “செங்கட்காரி! கருங்கண் வெள்ளை! பொன்கட் பச்சை! பைங்கண் மாஅல்! இடவல! குடவல! கோவல! காவல! காணாமரப! நீயா நினைவ! மாயா மன்ன! உலகு ஆள் மன்னவ! தொல் இயல் புலவ! நல்லியாழ்ப்பாண! மாலைச் செல்வ! தோலாக் கோட்ட! பொலம் புரி ஆடை! வலம்புரி வண்ண! பருதி வலவ! பொருதிறல் மல்ல! திருனின் கணவ! பெருவிறல் மள்ள!” என்று எம்பெருமானுடைய பலவகைப்பட்ட விபூ ஹங்களையும், அவதாரங்களையும் பேசி அவற்றின் புகழைப் பறைசாற்றுகிறார் கடுவன் இளவெயினனார். நாலாம் பரிபாடலிலும் “மனக்கோள் நினக்கென வடிவு வேறிலையே” என்று இவனுடைய அவதாரங்கள் இவனுடைய விருப்பத் தாலும், இவனுடைய அடியார்களது விருப்பத்தாலும் ஏற்படுகின்றனவேயொழிய, மற்றவர்களுடைய பிறப்பைப் போல் கர்மம் காரணமாக ஏற்படுகின்றவையல்ல என்று தெளிவாக்கப்படுகிறது. இப்படித் திருமால் அவதாரம் எடுப்பது அவனுக்கு உயர்வைத் தருமேயொழிய தாழ்வைத் தாராது என்னும் வைணவ மதக்கொள்கை பரக்கப் பேசப் பட்டிருப்பதுபோல், பரம்பொருளுக்கு அவதாரமெடுப்பது இழுக்கு என்னும் சைவ மதக்கொள்கை சங்கநூல்களில் எங்காவது பேசப்பட்டுள்ளதா?

(15) முதற்பரிபாடலில் “அன்ன மரபின் அணையோய்! நின்னை இன்னன் என்று உரைத்தல் எமக்கு எவன் எளிது?” [அப்படிப்பட்ட பெருஞ்சிறப்புக்களை உடைய பெரியவனே! உன்னை இப்படிப்பட்டவன் என்று உரைப்பது சிற்றறிவாளர்களான எமக்கு எப்படி எளிதாகும்] என்று திருமாலே அளத்தற்கரிய பரம்பொருள் என்று பேசினார். இதையே “இன்னோர் அணையை இணையையால் என அன்னோர் யாம் இவண் காணுமையின்” என்று திருமாலே ஒப்பாரும் மிக் காரும் இல்லாத பரம்பொருள் என்று அறுதியிடுவதன்

மூலம் வலியுறுத்தினார். மூன்றும் பரிபாடலிலும் **“இனைத்து
என எண் வரம்பு அறியா யாக்கைகையை”** என்று திருமாலின்
சாரங்களை இவ்வளவு என்று எண்ணமுடியாது என்று
கடுவன் இளவெயினார் காட்டினார். **“நின்னைப் புரை
நினைப்பின் நீ அலது உணர்தியோ, முன்னை மரபின் முது
மொழி முதல்வ!”** என்று திருமாலே அறிவது அவன் ஒரு
வனைத் தவிர வேறு எவர்க்கும் எளிதன்று என்றும் முழங்
கினார். **“நினக்கு—விரிந்து அகன்ற கேள்வி அனைத்தினும்,
வலியினும், மனத்தினும், உணர்வினும் எல்லாம் வனப்பு
வரம்பு அறியா மரபினோயே!”** [அளவற்ற வேதங்கள்
அனைத்தினாலும் எத்தனையேனும் பலமுடையவர்களாலும்,
எவ்வளவு தூயநெஞ்சினாலும், எவ்வளவு அகன்ற அறிவி
னாலும் உன்னுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள், செல்
வங்கள் ஆகிய அனைத்தின் அழகையும் அறியமுடியாது;
எல்லையையும் அறியமுடியாது] என்று திருமாலே அளத்தற்
கரிய பரம்பொருள் என்பதைத் தெளிவாக விளக்கினார்.
“காணு மரப!” என்று விளிப்பதன்மூலம் இவன் எவராலும்
அளவிட்டு அறியமுடியாத முறைமையினை உடையவன்
எனக் காட்டினார். நாலாம் பரிபாடலைத் தொடங்கும்போதே
**“உலகியலைக் கடந்த ஞானிகளே திருமாலின் புகழைப்
பாடமுடியுமேயொழிய மற்றையோரால் பாட இயலாது”**
எனக்கூறி, **“அவை நினக்கு இறும்புது அன்மை நன்கு
அறிந்தேம்”** [அப்புகழுரைகளும் உன் இயல்வையே
சொல்லுகின்றனவாகையாலே உனக்கு வியத்தற்குரியவை
யல்ல என்பதை நாம் நன்கு அறிந்தோம்.] என்று
இதையே அறுதியிட்டார். **“அளப்பரியவை”** என்று அளத்
தற்கரியவனாயிருக்கிறாய் என்றே திருமாலே வர்ணிக்கிறார்.
புறநானூற்றிலும் (57) **“வல்லார் ஆயினும் வல்லநர்
ஆயினும் புகழ்தல் உற்றார்க்கு மாயோன் அன்ன உரைசால்
சிறப்பின் புகழ்சால் மாற”** என்று இவ்வுலகில் எவராலும்
அளவிடமுடியாத புகழை உடைய பாண்டியனுக்குத்
திருமாலே உவமையாகக் காட்டியிருப்பதும் இதை வலி
யுறுத்துகிறது. இதுபோல் அளத்தற்கரிய புகழுடையவனாக

வேறு எந்த தேவனாவது சங்ககாலச் சான்றோர்களால் பாரடப்பட்டிருக்கிறானா?

(16) மூன்றாம் பரிபாடலில் “ஞாலத்து உறையுள் தேவரும் வானத்து நாலு எண் தேவரும் நயந்து நிற்பாடுவோர்” என்று முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் திருமாலே விரும்பிப் பாடுவார்கள் என்று கூறுவதன்மூலம் அவனே தேவாதிதேவன் என்று கடுவன் இளவெயினனார் அறுதியிட்டார். “அமரர்க்கு முதல்வன் நீ” என்று பாடுவதன்மூலமும் இதை வலியுறுத்தினார். ‘உலகாள் மன்னவ!’ என்று விளிப்பதன்மூலமும் இதை விளக்கினார். நாலாம் பரிபாடலில் “நின்னில் சிறந்த நிறை கடவுளவை” [திருமாலாகிற உன்னிடத்தில் சிறந்ததும், நிறைந்ததுமான கடவுள்தன்மை உளது] என்று தேவாதிதேவன் திருமாலே என்று காட்டப்பட்டது. இப்படி தேவாதிதேவனாக வேறு எந்த தேவனாவது சங்கநூலில் காட்டப்பட்டிருக்கிறானா?

(17) மூன்றாம் பரிபாடலில் “அமரர்க்கு முதல்வன் நீ அவுணர்க்கும் முதல்வன் நீ” என்று தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் பொதுவான முதல்வனாயிருப்பவன் திருமால் என்று கூறிவிட்டு, “அதனால்—பகைவர் இவர்; இவர் நட்போர் என்னும் வகையும் உண்டோ நின் மரபு அறிவோர்க்கே” [ஆகையால் ‘இவர்கள் எதிரிகள், இவர்கள் நண்பர்கள்’ என்னும் பாகுபாடு திருமாலாகிற உன் இயற்கை உறவை அறிந்தவர்களுக்குக் கிடையாது.] என்று திருமால் அனைவர்க்கும் இயற்கை உறவினனாகையாலே அதை அறிந்தவர்களுக்கு நண்பர் பகைவர் என்னும் வேற்றுமையில்கூட என முழங்கப்பட்டது. பதின்மூன்றாம் பரிபாடலிலும் “அன்னை என நினைஇ. நின் அடி தொழுதனெம்” என்று திருமால் அனைத்துயிர்களுக்கும் தாய் போன்று இயற்கை உறவை உடையவன் என்று காட்டப்பட்டது. இங்கு ‘அன்னை’ என்றது—உபநிஷத்தில் சொன்னபடி தந்தை, தமையன், கணவன் முதலான எல்லா உறவுகளுக்கும் உபலக்ஷணமாகும். இப்படி அனைத்துயிர்களுக்கும் எல்லா உறவுகளுமாயிருக்கையால் ஏற்பட்ட பேரன்பால் இவன் உலகில் உயிர்களை

கூழிப்பதற்காக அவதரிக்கிருன் என்பதை "எவ்வயின்
கூழித்தும் தோன்றி, அவ்வயின் மன்பது மறுக்கத் துன்பம்
கூழாவோன் அன்பு அது மேளம் இருங்குன்றத்தான்" என்று
புதினைந்தாம் பரிபாடல் பறைசாற்றிற்று. இப்படி உயிர்க்
ளோடு எல்லாவகை உறவையும் உடையதாக, திருமாலைத்
தவிர வேறு எந்த தெய்வமாவது பாடப்பட்டிருக்கிறதா?

(18) முதற்பரிபாடல் திருமாலே விரிவாக வர்ணித்து
"நின் வல வயின் நிறுத்தும் ஏவல் உழந்தமை கூறும் நா
வல் அந்தணர் அரு மறைப் பொருளே" என்று 'இப்பெரு
மைகளை எல்லாம் கூறி, எல்லா உலகும் உன்னுடைய
ஏவலுக்குப் பணிந்து நிற்கின்றமையை நாவன்மையுடைய
அந்தணர் ஓதும் அரிய மறையாகிற பொருள் கூறும்'
என்று சொல்லப்பட்டது. எல்லாம் திருமாலுக்கு அதீனமே
என்பதைத் திருமாலையும் மற்ற பொருள்களையும் ஒரே
வேற்றுமையில் படிப்பதன்மூலம் காட்டிவரும்போது "நலம்
முழுது அனைஇய புகர் அறு காட்சிப் புலமும் பூவனும்
நாற்றமும் நீ" [(உயிர்கள் அனைவர்க்கும்) நன்மைகளை
ஒன்றுவிடாமல் காட்டுவதும், எந்தக் குற்றமும் அற்றதும்,
அனைத்தையும் அறிவிப்பதும், பொருள்களைப் புலப்படுத்து
வதுமான வேதமும் (அதை உன்னிடமிருந்து ஓதிய) உன்
உந்தித்தாமரையில் பிறந்த பிரமனும், அவனுடைய
படைப்புத்தொழிலும் உன் அதீனமே] என்று வேதமும்
திருமாலுக்கு வசப்பட்டது என்றும், திருமலைப் பரம்பொரு
ளாக அறிவிப்பது என்றும் காட்டப்பட்டது. "வாய்மொழிப்
புலவ!" [வாய்மொழியாகிற வேதத்திலே புலப்படுகிறவனே!]
என்று பாடுவதன்மூலம் இது மேலும் வலியுறுத்தப்பட்டது.
இரண்டாம் பரிபாடலிலும் "வடு இல் கொள்கையின்
புயர்ந்தோர் ஆய்ந்த கெடு இல் கேள்வியுள் நடு ஆகுதலும்"
புகுற்றமற்ற கொள்கைகளையுடைய குணம் மிக்கவர்களால்
புரையப்படுவதும், அழிவில்லாததும், காதால் கேள்விப்
பட்டே பரவுதலால் 'கேள்வி' எனப்படுவதுமான வேதத்தி
யுள் அனைத்துக்கும் அந்தர்யாமியாகச் சொல்லப்படுகிறவ
னும் நீயே] என்று வேதம் திருமாலையே அனைத்துக்கும்
அந்தர்யாமியாக ஒதிற்று என முழுங்கப்பட்டது. வராஹா

வதாரத்தின் சிறப்பைக் கூறி **“உள்ளுநர் உரைப்போர் உரையொடு சிறந்தன்று”** [கற்றுணர்ந்து ஒதுமவர்களுடைய வேதவாக்கியங்கள் இதைக் கூறுகின்றன. அவ்வுரையும் உனது இவ்வருஞ்செயலைப் பேசத்தக்க சிறப்பை உடைய தன்று] என்று **“வேதம் வராஹப்பெருமாள் பூமியைத் தூக்கின அருஞ்செயலை ஒதுகிறது”** என்று கூறப்பட்டது. திருமாலுடைய திருமேனியையும், திருக்கண்களையும், உண்மையுரையையும், பொறுமைக்குணத்தையும், திருநிறத்தையும் உவமைகளைக் காட்டி வர்ணித்து **“என்னும் நா வல் அந்தணர் அருமறைப் பொருளே; அவ்வும் பிறவும் ஒத்தன; உவ்வும் எவ்வயினோயும் நீயே”** [இவ்விஷயத்தை யெல்லாம் சொல்லுவது நாவன்மையுடைய அந்தணர் ஓதும் ஆரிய மறையாகிற பிரமாணம். ‘முற்கூறிய உவமைகளையும், மற்றும் பலபொருள்களையும் ஒத்திருக்கிறாய் நீ’ என்றும், ‘எத்தனை உபமானங்களைச் சொன்னாலும் சொற்களுக்குள் அடங்காதவனாய், குறிப்பால் உணரத்தக்க வனாகவே இருப்பவன் நீ’ என்றும், ‘எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் இருப்பவன் நீயே’ என்றும் அருமறைகள் ஒதுகின்றன] என்று பரம்பொருளுக்கே ஆரிய பல பெருமைகளைத் திருமாலுக்கு அருமறைகளே ஒதுகின்றன என முழுங்கப்பட்டது. **“கேள்வியுள் கிளந்த ஆசான் உரையும்...நின் உருபு”** [வேதத்தில் யஜமானனாகச் சொல்லப்படும் ஆசாரியன் உச்சரிக்கும் வேதமந்திரங்கள் உன் உருவமாகும்] என்று வேதமந்திரங்கள் திருமாலின் உருவமே என்று உணர்த்தப்பட்டது. மூன்றும் பரிபாடலிலும், உலகிலுள்ள பொருள்களைத்தையும் எடுத்து, **“மாயோய்! நின்வயின் பரந்தவை உரைத்தேம் மாயா வாய் மொழி உரைதர வலந்து; வாய்மொழி ஓடை மலர்ந்த தாமரைப் பூவினுள் பிறந்தோனும். தாதையும் நீ என மொழியு மால் அந்தணர் அருமறை”** [மாயோனே ! அழிவில்லாத வேதம் சொல்லுகிறபடி உன்னிடமிருந்து உண்டாகும் பொருள்களை முறைதப்பிக் கூறினோம் நாங்கள். வேதமாகிற ஓடையிலே மலர்ந்த (ஓதப்படுகிற) தாமரைப் பூவில் பிறந்தவனாகிற பிரமனும் (அவனுக்கு அந்தர்யாமி

அவனுக்குத் தந்தையும் நீயே என்று அந்தணர்க
முடைய அருமறை முழங்குகின்றது.] என்று “பிரமன்
முதலான அனைவரையும் படைத்து, பிரமனுக்கு அந்தர்
பிரமியாயிருப்பவனும் திருமாலே’ என்று வேதம் ஓதுகிறது”
என்று பறைசாற்றப்பட்டது. “பதினாயிரம் கை முதுமொழி
முதல்வ!” என்று எண்ணிறந்த கைகளையுடைய முதல்வ
னாகப் புருஷஸூக்தம் முதலான வேதப்பகுதிகள் ஓது
கின்றன என்று காட்டப்பட்டது. “முன்னை மரபின் முது
மொழி முதல்வ!” என்று அநாதி சிஷ்யாசார்ய பரம்பரை
யின்மூலம் பரவிவரும் வேதத்தில் முதல்வனாக ஓதப்படுபவன்
திருமாலே என்று முழங்கப்பட்டது. “கால முதல்வனை;
ஏன இன கிளத்தலின் இளைமை நற்கு அறிந்தனம்” என்று
சாமவேதம் திருமாலேக் காலமுதல்வனாகக் காட்டுவதாக
உணர்த்தப்பட்டது. “வேதத்து மறை நீ” என்று வேதத்
தில் மறைந்துநிற்கும் பொருள் திருமாலே என்று பாடப்
பட்டது. “தொல்லியல் புலவ!” என்று அனாதி வேதத்தில்
புலப்படுபவன் திருமாலே என்று அறுதியிடப்பட்டது.
நாலாம் பரிபாடலிலும் திருமாலின் திருமேனிச் சிறப்பை
யும் பெருமையையும் பேசி “அவை நின் ஓர் அன் ஓர்
அந்தணர் அருமறை” என்று அவை திருமாலேப் போலே
தலைசிறந்த வேதங்களிலே ஓதப்படுகின்றன என்று
முழங்கப்பட்டது. பதின்மூன்றாம் பரிபாடலிலும் “பாப்புப்
பகையைக் கொடியெனக் கொண்ட கோடாச் செல்வனை;
ஏவல் இன் முதுமொழி கூறும், சேவல் ஓங்கு உயர்கொடிச்
செல்வ! நல் புகழவை” [பாம்புக்குப் பகையான கருடனைக்
கொடியாசக்கொண்ட அழியாத செல்வத்தையுடைய
யான திருமாலே! கருடனாகிற மிக உயர்ந்த கொடியை
யுடைய செல்வனே! உனது பெருமைகளை எவராலும்
இயற்றப்படாத முதுமொழியாகிற வேதம் கூறும்] என்று
வேதமே திருமாலேத் தலைவனாக ஓதிற்று என உணர்த்தப்
பட்டது. பதினைந்தாம் பரிபாடலிலும் திருமாலின் பெருமை
களைக் கூறி “நலம் புரீஇ அம்சீர் நாம வாய்மொழி இது
ரான உரைத்தலின்” [அனைவர்க்கும் நலத்தை விரும்பி,
அழகிய சிறப்பையும் புகழையும் உடைய வேதமானது

இப்பெருமைகளை ஸங்கர்ஷண வாஸுதேவர்களுக்குச் சொல்லுகையால்] என்று திருமலைப் பரம்பொருளாகக் கூறுகின்றவை வேதங்களே என்று முழங்கப்பட்டது. இவற்றிலிருந்து பரம்பொருளுக்கேயுரிய தனித்தன்மைகளை யுடையவனாகத் திருமாலேயே வேதங்கள் முழங்கின என பதே சங்ககாலத்தமிழர் கொள்கை என விளங்குகிறது. இது போலே வேறு எந்த தெய்வத்தையும் பரம்பொருளுக்குரிய தன்மைகளை யுடையதாக வேதங்கள் காட்டுகின்றன என்று சங்கநூல்களில் எங்காவது முழங்கப்பட்டுள்ளதா?

(19) ஐந்தாம் பரிபாடலில் சிவனும் பார்வதியும் புணர்ந்து வீரியம் வெளிப்பட்டு முருகன் உண்டானதாகக் கூறுகையால் இம்முன்று தெய்வங்களையும் சங்ககாலத் தமிழர் பரம்பொருளாகக் கருதவில்லை, பிராகிருத ஜீவர்களாகவே கருதினார்கள் எனத் தெளிவாக விளங்குவதை மறுக்கமுடியுமா?

(20) பரிபாடல் திரட்டிலுள்ள முதற்பாடலில் “பணிவு இல் சீர்ச் செல் விடைப் பாகன் திரிபுரம் செற்றுழி, கல் உயர் சென்னி இமய வில் நாண் ஆகித் தொல் புகழ் தந்தாரும் தாம்” [எவர்க்கும் பணியாதவன் என்று பெருமை பெற்றவனாய், ஓடுவதையே இயல்வாகக்கொண்ட ஒருதை ஊர்கின்றவனான சிவன் திரிபுரத்தை அழித்தபோது, அவன் தாங்கிய மிகவுயர்ந்த உச்சியையுடைய இமயமலையாகிற வில்லுக்கு நாணாயிருந்து, அத்திரிபுரத்தை வெல்ல உதவி செய்து, ‘திரிபுரம் செற்றவன்’ என்னும் பழம்புகழை அவனுக்குக் கொடுத்தவனும் ஆதிசேஷனாகிய நீயே] என்று சிவன் திரிபுரம் செற்றதும் ஆதிசேஷனின் உதவியாலேயே என்று கூறியதும் சங்ககாலச் சான்றோர்கள் சிவனைப் பரம்பொருளாகக் கருதவில்லை எனக் காட்டுவதை மறுக்க முடியுமா?

(21) திருமலைத் தாழ்த்திக் கூறுகின்றவையாய், பிற்காலத்தில் புனையப்பெற்றவையான அடிமுடிதேடியகதை, கண்ணைப்பிடுங்கி அர்ச்சனைசெய்த கதை, திருமாலின் திருவவதாரங்களைப் பங்கப்படுத்திய கதைகள், இலிங்க

முருகன் கதைகள், கந்தபுராணத் திருவிளையாடற்புராணக் கதைகள் முதலான நூற்றுக்கணக்கான தர்மஸுபுராணக் கதைகளில் ஒன்றுகூடச் சங்ககாலச் சான்றோர்களால் எடுக்கப்படாததிலிருந்தும், சிவன், சக்தி, முருகன் முதலானோர்க்குப் பிரம்பொருளுக்குரிய தன்மைகள் ஒன்றும் அவர்களால் கூறப்படாததிலிருந்தும் சைவம், சாக்தம், கௌமாரம் முதலான மதங்கள் சங்ககாலச் சான்றோர்களால் ஆதரிக்கப்படவில்லை என்று விளங்கவில்லையா?

(22) “ஏவலின் முதுமொழி” [பரிபாடல் 13] என்றும், “கெடு இல் கேள்வி” [பரிபாடல் 2] என்றும், “மாயா வாய்மொழி” [பரிபாடல் 3] என்றும், “முன்னை மரபின் முதுமொழி” [பரிபாடல் 3] என்றும் சங்கத்தமிழர் வேதம் எவராலும் படைக்கப்படாததாய் (அபௌருஷேயமாய்), அனாதிகாலத்திலிருந்து வழங்கிவருகிறது என்றும், என்று மழியாதது என்றும் பாடியிருப்பதிலிருந்து வேதம் ஈசுவரனால் படைக்கப்பட்டது என்று கூறும் சைவ மதக்கொள்கை அவர்களுக்கு உடன்பாடன்று என விளங்கவில்லையா?

(23) முன் கேள்விகளில் எடுத்த சங்கநூல் வரிகளிலிருந்து அனைத்துலகம் திருமாலுக்குச் சரீரமென்றும்; ஆகையால் அனைத்துலகம் அவனே என்றும், அனைத்துலகையும் அவனே படைத்தளித்தழிக்கிறான் என்றும் சங்கத்தமிழர் கொள்கையாக விளங்குகையால் உலகுக்கு உபநாநாகாரணமும் நிமித்தகாரணமும் திருமாலே எனக் கூறும் விசிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதமே அவர்கள் பின்பற்றியது என்றும், உலகிற்கு சிவன் நிமித்தகாரணம் மாத்திரமே என்று கூறும் சைவமதம் அவர்கள் உடன்பட்டதன்று என்றும் விளங்கவில்லையா?

(24) எட்டாவது பரிபாடலில் ‘பற்றுகின்ற நின் காரணமாக’ என்பதீருன தொடரில் “திருமால், சிவன், பிரமன் முதலானோர் முருகனைக் காண்பதற்குப் பரங்குன்றம் வருகிறார்கள்” என்று கூறியிருக்கும்போது ‘இம்முவரையும்விட முருகன் பெரியவன்’ என நீர் கூறும் பொருள் எப்படித்தேறும்? அப்படிக்கூறும்போது சிவனைவிட முருகன் பெரியவன்

என்றதாகின்றதே ; அது உங்கள் மதத்துக்கு எப்படிப் பொருந்தும் ? “இப்பரிபாடலில் சொன்ன உருத்திரன் வேறு; பரம்பொருளான சிவன் வேறு’ எனக் கொள்கிறோம்” எனில்: இப்படி உருத்திரனிலும் வேறுபட்ட சிவனைச் சங்கத் தமிழர் எங்காவது காட்டியிருக்கிறார்களா? “காஅய் கடவுள் சேஎய்” [பரிபாடல் 5 வரி 14] என்று முருகனை அழிக்கும் கடவுளான உருத்திரன் மகனாகத்தானே பாடியிருக்கிறார்கள்.

(25) திருமுருகாற்றுப்படையிலும் “நான்முக ஒருவாச்சுட்டிக் காண்வர” என்று நக்கீரர் ‘திருமால் சிவன் முதலானவர்கள் முருகனைக் காணவந்தார்கள்’ என்று கூறியிருக்கும் போது, ‘அவர்கள் முருகனை வேண்டுவான் கருதி வந்தார்கள்’ என்று நீர் பொருள்கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்? “முருகனின் தகப்பனான சிவனைக் காட்டிலும் பிரம விண்டு உருத்திரர் கீழ்ப்பட்டவராகையாலே பொருந்தும்” என்று கூறுவீராகில் இப்பாடலில் “உமையமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண் முவெயில் முறுக்கிய முரண்மிகு செல்வன்” என்று முருகனைக் காணவந்தவன் உமையவள் கணவனும் முக்கண்ணனும் திரிபுரம் எரித்தவனுமான சிவனே என நக்கீரர் தெளிவாகப் பாடியிருப்பதால் உமது துரீய சிவக் தற்பனைக்கு இங்கு இடமில்லையென விளங்கவில்லையா?

(26) “நன்றாய்ந்த நீள்நிமிர்சடை முதுமுதல்வன் வாய் போகாது ஒன்றுபுரிந்த..... ஒரு முதுநூல்” என்னும் புறநானூறு 166-ம் பாடலுக்கு “நன்கு ஆராயப்பட்ட, மிக நீண்ட சடையினையுடைய முதிய இறைவனது வாக்கை விட்டு நீங்காது, அறம் ஒன்றையே (அல்லது வீடு ஒன்றையே) மேவிய.....பழைய நூலாகிய வேதம்” என்னும் பொருள் தெளிவாகத் தெரிகிறது. உ. வே. சா. அய்யர் அவர்கள் அச்சிட்ட பழைய உரையிலும் அப்படியே யுள்ளது. “சடையையுடைய முதுமுதல்வனது வாயை விட்டு நீங்காத வேதம்” என்று கூறியதால், வேதம் அவனைப் பரம்பொருளாகக் கூறியது என எப்படித் தேறும்? “முதுமுதல்வன் வாய்போகாது” என்னும் தொடரிலிருந்து வாய்

ஓயாமல் வேதத்தை ஒதிக்கொண்டிருக்கும் முதிய முதல்வனான பிரமனே இங்கு கூறப்படுபவன் என்று தெளிவாக விளங்கும்போது “சிவபிரான்” என்று நீர் பொருள்கொள்வது எப்படிப் பொருந்தும்? ‘இந்த வாக்கியத்தினால் பரிபாடலில் புற்பல இடங்களில் திருமாலையே பரம்பொருளுக்குரிய பெருமைகளையுடையவனாக வேதங்கள் முழங்குகின்றன என்று கூறிய வரிகள் புகழுரைகளாக்கப்பட்டுப் பொருளற்றவையாகின்றன’ என்று நீர் எழுதுவது நகைக்கத்தக்கதல்லவா? இப்பாடலில் “தமிழறிஞர்கள் வேதத்துக்குப் புறம்பான நூல்களைக் கண்ட புத்தர் முதலான புறச்சமயிகளைக் கண்டித்தார்கள்” என்று கூறுவதாகப் பழைய உரையிலிருந்து விளங்கும்போது சங்கநூல்களெங்கும் வேதமதமாகக் கொடிகட்டிப் பறக்கும் வைணவத்தைக் கண்டித்தார்கள் என்று நீர் இப்பாடலுக்குக் கருத்தெழுதுவது பொருமையினால் ஏற்பட்ட பிதற்றலல்லவா?

(27) “நூலே கரகம் முக்கோல் மனையே ஆயுங்காலை அந்தணர்க்குரிய” என்று தொல்காப்பியத்தில் துறவிகளுக்கு இலக்கணமாகப் பூணூலும் முக்கோலும் கூறப்பட்டது. சங்கநூல்களில் பல இடங்களில் “முக்கோற்பகவர்” என்று பாகவதமதம் எனப்படும் பாஞ்சராத்திர மதத்தைத் தழுவிய துறவிகள் எடுக்கப்படுகிறார்கள். பூணூலும் முக்கோலும் மில்லாத சைவமதத் துறவிகள் எங்குமே எடுக்கப்படவில்லை. இதிலிருந்து சைவமதம் சங்ககாலத்தில் வழக்கில் இல்லை என்று தெளிவாக விளங்கவில்லையா?

(28) உமது நூலில் 70-ம் பக்கத்தில் “அடிமுடி தேடிய வரலாறு” என்னும் தலைப்பில் “விஷ்ணுர்வே” என்று தொடங்கும் ஏழு வரிகளை அச்சிட்டு, அவ்வாக்கியம் இருக்குவேத சம்மிதையில் வருவதாக எழுதியுள்ளீர். பாஷ்யத்தோடு அச்சிடப்பட்டுள்ள ருக்வேதஸம்ஹிதா புஸ்தகங்களில் அவ்வாக்கியம் காணப்படவில்லை. எந்தப் புத்தகத்தில்—எந்த மண்டலத்தில் எந்த அநுவாகத்தில் எந்த ஸூக்தத்தில் (அல்லது எந்த அஷ்டகத்தில் எந்த ஸூ—5

அத்தியாயத்தில் எந்த வாக்கத்தில்) அது காணப்படுகிறது என்று காட்டமுடியுமா?

(29) உமது நூலின் 70-ம் பக்கத்தில் அடிமுடி தேடிய கதைக்கு ஆதாரமாகப் பைப்பலாதசுருதி என்று ஒரு வாக்கியத்தை எடுத்திருக்கிறீர். அது எந்த பதிப்பில் எந்த வேதத்தின் எந்தப் பகுதியில் உள்ளது எனக் காட்டமுடியுமா?

முடிவுரை

16. இக்கேள்விகளுக்கு * இவர் திருப்பித் திருப்பித் தம் படுதோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளும் 'இல்லை' 'முடியாது' போன்ற பதில்களைத்தான் எழுதமுடியும் என்பதைச் சங்க நூல்களும், வேதமும் அறிந்தவர்கள் அறுதியிட்டுக் கூறுவார்கள். ஆகையால் * இவர் இக்கேள்விகளை அச்சிட்டு பதிலுரைக்காமல் தம் இயல்வின்படி பழிப்புரைகளையே எழுதுவார். அப்படி எழுதினாலும் கேள்விகளுக்கு பதிலுரைக்க இயலாமையாலேயே பழிப்புரைகளில் இறங்குகிறார் என்றுணர்ந்து இவர் படுதோல்வியுற்றார் என்று நடுநிலையாளர்கள் முடிவுகட்டி, ஸ்ரீவைஷ்ணவமதம் இவ்விஜயநூலாலே வெற்றிக்கொடிநாட்டிற்று எனத் தீர்ப்பு வழங்குவார்கள்.

17. * பழிப்புரை தவிர வேறு எழுத அறியாத இவர் நிற்க. சங்ககாலத் தமிழர் சைவரே என ஆதாரங்காட்டாமல் எழுதத்துணிந்து, "சங்ககாலத் தமிழர் சமயமே கம்பனின் சமயம்" எனும் நமது நூலில் மறுப்புரையைப் பெற்று நிற்கும் திரு. ம. பொ. சி. அவர்களோ, பண்பாளரான வேறு எந்தச் சைவரோ இக்கேள்விகளுக்குப் பதில் எழுத முற்படலாம். எவரும் பதில் எழுதவில்லையாகில் ஸ்ரீவைஷ்ணவமதம் இவ்விஜயநூலாலே வெற்றிக்கொடி நாட்டிற்று என்பது உறுதியாகும்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவமதவிஜயம் நிறைவுற்றது.

*கனியுக சிசுபாலரான இவரது விலாசம்:—பி. மா. சோமசுந்தரன், 4, லோகல்பண்டுசாலை, பிஞ்சி கிராமம், இராணிப்பேட்டை-632 401.